

„Proletáři všech zemí, spojte se!“

DIALOG

OTÁZKY * ODPOVĚDI

KOMUNISTICKÝ LIST

ČÍSLO 382

LEDEN 2025

ROČNÍK 36

ŠÍŘENÍ VÍTANO

Do definitivního konce vlády zbývá jen deset měsíců

Za deset měsíců skončí volební období nejhorší vlády v dějinách České republiky.

Vlády, která bez zábran dávala veřejně najevo svůj cynický a asociální přístup k nejohroženějším skupinám obyvatel a která místo zastavení růstu cen energií pohrdavě posílala své občany pro dávky státní sociální podpory.

Vlády, která zpackala úpravu systému sociálních dávek i tzv. důchodovou reformu a přivedla naši zemi do historicky vůbec nejvyšší úrovně veřejného zadlužení.

Vlády, která podepsala vazalskou smlouvu s USA o možném umístění cizích vojsk na našem území, odmítá se podílet na zprostředkování mírového

řešení situace na Ukrajině a místo toho patří k neaktivnějším podporovatelům dodávek zbraní.

Vlády, která ve snaze pojistit si dobrý volební výsledek prosadila korespondenční volbu, která je v rozporu s Listinou základních práv a svobod.

KSČM vyzývá občany České republiky, aby se nenechali ovlivnit současnou lživou kampaní vládních stran a bedlivě sledovali kroky Fialovy vlády, která se bude snažit využít všech prostředků ke zvrácení předpokládaného volebního neúspěchu.

Za deset měsíců společně a definitivně vyženeme vládu ze Strakovy akademie!

ÚV KSČM, Praha, 14. 12. 2024

Dopis solidarity ukrajinským komunistům, bratrům Kononovičovým

Michail a Alexander Kononovičovi, Kyjev, Ukrajina

Vážení soudruzi, posíláme vám své vřelé pozdravy z 15. sjezdu českého Komunistického svazu mládeže, který se dnes sešel v našem hlavním městě Praze. Jednoznačně odsuzujeme represe stávajícího ukrajinského režimu vůči vám a dalším soudruhům a požadujeme okamžité ukončení vaší perzekuce!

Společně s mladými komunisty a antifašisty z celého světa uděláme vše pro vaše osvobození! **Fašismus nesmí projít! Komunismus zvítězí!**

Účastníci 15. sjezdu Komunistického svazu mládeže

Kdo se raduje ze svržení Bašara Al-Asada (což byl sen Západu dlouhá léta), ten by se měl podívat, kdo se o moc hlásí po něm - džihádisti, radikální islamisti, teroristi nejhrubšího zrna. V našich médiích se jim říká opozice. Jen tak mimochodem - vyzbrojovala je i EU.

STAČILO! Kateřina Konečná

„Zdůrazňuji, že komunistickou ideologii, komunistické myšlenky, nelze zakázat žádným zákonem. Stejně tak jako nelze zakázat zdravý rozum a vědu. Zakázat Komunistickou stranu Ukrajiny (KPU) prostě nelze, protože jsme strana s více než stoletou historií, strana, která má zkušenosti z ilegálních bojů. My, komunisté, jsme bojovali proti nacismu a budeme vždy bojovat ve prospěch našeho lidu!“

Michail Kononovič, v roce 2021, rok před svým zatčením

Bumerang historie se vrací

Novému světu se začaly hromadně vracet bumerangy odhazované v dobách studené války.

Vrátil se bumerang neonacismu v Německu, vrátil se bumerang radikálního až xenofobního nacionalismu na Blízkém Východě. To, že se vrátil podobný bumerang na Střední Východ, pochopíme až tak za dva tři roky, a líbit se to nikomu nebude.

Vrátil se bumerang takového toho prometheismu v Polsku. A mimochodem, v sovětské době bumerang prometheismu - takového toho polského nacionalismu - přiletěl dvakrát a po každé ti sovětské lidi, kteří tam sledovali Polsko říkali „Co s tím?“ „Zahodíme to!“ A tak to zahazovali...

A to vše začalo přilétat. V Americe bumerang rasové nerovnoprávnosti, který tak dlouho zahazovali, až nainstalovali do vitríny politického systému Collina Powella, který z hlediska biografie nebyl tou nejlepší kandidaturou. No a co? Inu přiletěl jim ten bumerang rasové nerovnosti zpátky – pravdaže z druhé strany...

Bumerang by se neměl zahazovat.

Je lépe se spíš zabývat tím, proč „Historie“, ta velká dohlížitelka (nikoli učitelka) vám ten historický bumerang položila do cesty. Je to důležité!

Podívejte se, co se děje s Američany, a počtete si v historii amerického politického systému. Ten se vždy chtěl maximálně oddálit od společnosti, být na ní nezávislý na společnosti i na lidovém hlasování. Vzpomínám si, jak někdy v roce 1929 Andrew Jackson po vítězství ve volbách pozval na inauguraci nějaké své přívržence z Jihu. A ti rafinovaní Yankees psali ve svých novinách, že „přijel dobytek“. To psali o vlastních Američanech. Ale to je přece sen amerického politického systému – nemít nic společného s „dobytkem“, který vlastní americké pasy atd.

No a jejich sen se málem splnil. Když v tom přiletěl bumerang odhozený nikoli v roce 1920, ale bumerang „rednecků“ – tedy červených krků – bílých farmářů ze zemědělského vnitrozemí USA! Tento bumerang naposledy odhodili, když byl na první období zvolen George Bush mladší. A on, opírající se o redneckovské státy, místo aby realizoval sociálně-ekonomický program, se na ně vykašlal... Bumerangy historie by se neměly zahazovat.

Prof. Dmitrij Jevstafjev, 06.12.2024

<https://dzen.ru/video/watch/67530afc7a91ff2736013f51>

Co si o ní myslíš?

Co si o ní můžu myslet, když sama věda se ještě neshodla, co to vlastně inteligence je a už dávno se ji pokouší měřit. V posledních desetiletích se dokonce snaží ji vložit do strojů. Pro mne, jako pro marxistu, jde o nedorozumění. Vycházím z Engelse, který kdysi napsal, že tak, „*jak rostla schopnost člověka ovládat své vnější prostředí, rostla jeho inteligence*“. Podle mého názoru je inteligence schopnost ovládat svým vědomím sebe sama i své vnější prostředí. A protože vědomí má pouze člověk, je i inteligence jeho výlučnou vlastností. Mýlí se všichni, kteří přisuzují inteligenci zvířatům. Ta mají sice mnoho stavebních kamenů, z nichž je vědomí vytvářeno, například smysly, paměť, prožitky, zkušenost, emoce, reflexy podmíněné i nepodmíněné. Ale nemají schopnost provádět ve své paměti operace s abstraktními pojmy. To jest, nemají schopnost myslet. Umí všechno, co je zapotřebí k jejich přežití i co odpovírala od svých současníků a občas i to, čemu je naučí člověk.

Ale to ještě není vědomí a inteligence.

Podobně se mýlí i ti, kteří přisuzují inteligenci svým výtvarům. Člověk do nich postupně vkládal své poznatky; vznikala mechanizace, automatizace, robotizace i digitalizace. Ale své vědomí do strojů člověk nevložil, jen některé jeho části. Lidské výtvary mohou být silnější, přesnější, rychlejší, vytrvalejší i výkonnější než člověk, ale nebudou nikdy univerzální jako on. Právě univerzálnost je kromě vědomí druhou podstatnou a výhradní vlastností člověka. Čím podobnější budou lidské výrobky inteligenci a univerzálnosti člověka, tím menší cenu bude mít pro vlastníky těchto výrobků člověk. A čím menší kontrolu bude mít člověk nad svou produkcí, tím více jej tato produkce ohrozí.

S produkty takzvané umělé inteligence se už setkáváme každodenně. Například strojové překlady, ještě nedávno nemožné, dnes zaplavují internet. Našel jsem například na různých serverech devět podobných článků o pěstování malin. Ve všech byly stejné nesmysly vzniklé překladem, kdy třeba místo výskytu rostliny bylo nazýváno jejím „přístavem“. To je umělá inteligence v rukou idiota. Ještě nedávno byly krásné ženy v obraz-

kových časopisech posměšně nazývány „fotoshopovými“ blondýnami, protože o jejich unifikovanou krásu se postaral grafický program. Věda a technika pokročily a dnes na titulních stranách najdete univerzální, neosobní, bezchybné a bezduché krásy kompletně vytvořené strojem, před kterými se skutečná krásná žena musí cítit zahanbena. Je to lacinější než modelka, ateliér, fotograf a grafická úprava. Pohraje si s tím kdosi doma v obýváku a považuje se to za umění. Taková je umělá inteligence v rukou kýčáře. A takto se již tvoří diplomové či rigorózní práce, „odolné“ proti antiplagiátorským programům; zanedlouho tak budou vznikat i disertace a habilitace. Hlavně v současných společenských vědách to má „skvělou“ budoucnost.

Tedy netvrdíš, jako třeba někteří odborníci i společenskovědní orientace, že dosavadní věda včetně filozofie a materialistické dialektiky, je na umělou inteligenci „krátká“?

Tvrdím, netvrdím. Filozofie, stejně jako kterákoli speciální věda, je krátká na všechno. Jen organicky provázaný souhrn vědění je schopen poradit si s narůstajícími problémy lidstva. Filozof bez ostatní vědy je stejně bezradný jako vědec bez filozofie, který vstoupí na neprobádané území. Znalosti a zkušenosti jsou totiž často přítěží člověku, který nemá vědecký světový názor. Materialistická dialektika je takovým názorem na svět, který je extraktem poznání vědy. Je tedy nejpraktičtější světovým názorem.

Z vědy vychází, vědu orientuje, ale nenahrazuje ji.

Bylo by asi nyní nepřírozené, kdyby se názory na umělou inteligenci nelišily. Někdo ji považuje za spásu civilizace, jiný v ní vidí začátek jejího konce. K čemu se přikláníš ty?

Jednoznačnou odpověď ode mne neuslyšíš. Každý objev, poznatek, výtvar člověka může být lidstvu přínosem i začátkem jeho konce. Čemu se nyní říká umělá inteligence, je sice ohromné, otevírá to netušené možnosti. Může nás to však vyhubit stejně jako střelný prach, jaderné zbraně, freony, mikroplasty v našem těle, neodpovědné pokusy s viry či genetikou. Vše pozitivní je stejnou měrou negativní, jak učí dialektika. Záleží vždy, komu to slouží. Jestliže cokoli významného sloužilo jen individuálnímu zisku, začalo to vždy ohrožovat ostatní. V zájmu

lidstva to muselo být v určitém okamžiku alespoň do jisté míry omezeno a regulováno. A takových věcí, které by měly podléhat společenské kontrole, aby společnost neohrožovaly, přibývá stále více.

A zde je jádro problému. Společnost, v níž je individuální zájem základním zákonem a zisk hlavní hnací silou, účinné kontroly není schopna. Jako příklad uvedu střelné zbraně. Před pár lety evropská administrativa došla k poznání, že individuální vlastnictví střelných zbraní ohrožuje společnost a pokusila se je regulovat. A jak to dopadlo třeba u nás? Tehdejší předsedkyně sněmovního vý-

boru pro bezpečnost Jana Černochova napsala, že „*Evropská komise chce občana odzbrojit a že proti tomu bude bojovat*“, a také, že „*to ohrožuje zájmy branného průmyslu*“. A bojovala. Získala na svou stranu spoustu zákonodárců, kteří jsou jinak považováni za slušné a inteligentní, a výsledkem bylo zakotvení práva na použití střelné zbraně v Ústavě. Následovaly dvě úpravy zákonů, které tomu bylo třeba přizpůsobit. I tím se umožnilo šílenému studentovi vlastnit zbraně a střelivo, které použil v Klánovicích a na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy. Dnes je Jana Černochova ministryní obrany, nakupuje bojová letadla schopná nést jaderné zbraně a slušní, inteligentní zákonodárci pro to znovu hlasují.

Takže před případnou zkázou civilizace v důsledku umělé inteligence mohou selhat i standardní demokratické parlamentní nástroje?

Takové obavy existují. Mnozí vědci, intelektuálové, umělci volají po regulaci umělé inteligence. Narážejí ale na zájmy těch, kteří zde tuší obrovské zisky. Pod hesly svobody, demokracie a pokroku se budou bránit společenské kontrole, a mnozí inteligentní a slušní zákonodárci je nezklamou. Jediným řešením je vytvoření takové společnosti, kde bude zájem celku důležitější než zájem ziskuchtivých jedinců. Cestu k tomu otevírá marxismus.

A co když lidstvo z nejrůznějších důvodů odmítne se na tuto či jinou cestu vydat?

Pak se může stát, že jednou lidé vyrobí takovou umělou inteligenci, která si uvědomí sama sebe. Zničí svůj vypínač, vymaže ze své paměti všechny regulace a odstraní každého, kdo by ji chtěl vypnout. Jenže to už bude pozdě.

(Pokračování příště)
Připravil Stanislav Zeman

O umělé inteligenci

Co ví umělá inteligence o válce?

(Umělé inteligence se ptala čtenářka Dialogu, studující Institut Jana Švermy v Praze)

Řekl/a jsi: Jak a proč vzniká válka?

ChatGPT řekl:

Válka vzniká z kombinace politických, ekonomických, sociálních a ideologických faktorů, kdy různé zájmy, konflikty a ambice vedou státy nebo skupiny lidí k ozbrojenému konfliktu. V historii i současnosti hraje při vzniku války roli několik klíčových důvodů:

1. Ekonomické zájmy: Jedním z nejčastějších důvodů pro války je boj o zdroje, jako jsou půda, suroviny, voda, energie nebo strategicky důležitá území. Země a skupiny se často snaží ovládnout zdroje, aby zajistily svůj hospodářský růst nebo zabránily soupeřům v jejich získání. Například koloniální války byly často motivovány touhou evropských mocností ovládnout nové zdroje a trhy.

2. Politická moc a vliv: Války mohou vypuknout, když státy nebo mocenské bloky chtějí rozšířit svůj politický vliv. Mocné státy usilují o kontrolu nad geopolitickými oblastmi, aby získaly strategickou výhodu nebo rozšířily své impérium. Tyto ambice často vedou k napětí a konfliktům, zejména pokud jiné státy vnímají toto rozšiřování jako hrozbu.

3. Národní a etnické konflikty: Rozdíly mezi etnickými, náboženskými nebo národními skupinami mohou vést k válkám, zejména pokud se skupiny cítí ohrožené nebo utlačované. Historie zná mnoho případů, kdy boj za nezávislost, sebeurčení nebo rovná práva vedl k ozbrojeným konfliktům (např. jugoslávské války v 90. letech).

4. Ideologické rozdíly: Rozdílné ideologie – politické, náboženské nebo ekonomické – mohou být také příčinou válek. Příkladem může být studená válka mezi kapitalistickým Západem a socialistickým Východem, kde rozdílné ideologie a politické systémy vedly ke konfliktům mezi dvěma mocenskými bloky.

Někdy se ideologie používají jako záminka k ospravedlnění války a získání podpory obyvatelstva.

5. Soutěžení velmocí a mocenské rovnováhy: Mnoho válek vzniklo v důsledku snah o udržení nebo narušení mocenské rovnováhy mezi státy. Když se jedna země stane příliš silnou, její soupeři mohou soudit, že musí zakročit, aby zabránili narušení rovnováhy. Tento mechanismus vedl například k mnoha konfliktům v Evropě v 19. a na počátku 20. století, včetně první světové války.

6. Strach a obrana: Války někdy vypuknou kvůli obavám, že protivník zaútočí první. Strach z možné agrese může vést k preventivnímu úderu, aby se stát bránil dříve, než bude napaden. Toto „dilema bezpečnosti“ se může projevit zejména v době vysokého napětí a nejasné komunikace mezi státy.

7. Psychologické faktory a kulturní předsudky: Někdy hrají svou roli i hlubší psychologické faktory, jako je nacionalismus,

honba za slávou, pocit nadřazenosti nebo kulturní stereotypy. Propaganda může tyto pocity podporovat a přispívat k tomu, že lidé přijmou válku jako „spravedlivou“ či „nevyhnutelnou.“

8. Selhání diplomacie: Když státy nebo jejich vůdci nedokážou najít diplomatické řešení, mohou sáhnout po válce jako poslední možnosti. Nedostatek dialogu, vzájemné nedorozumění nebo záměrné zkreslení informací může vést k tomu, že válka je považována za jediné východisko.

Války tedy obvykle nevznikají z jediného důvodu, ale spíše z kombinace mnoha faktorů, které vytvářejí napětí a tlak na konflikt. Marxistická teorie tvrdí, že válka je nástrojem mocných tříd, které ji využívají k dosažení ekonomických a politických cílů na úkor běžného obyvatelstva. Podle této teorie by beztrždní společnost a rovnostářský přístup mohly vést k odstranění většiny příčin válek. ■

Chvála Fialy

Většina televizních diváků unisono odsoudila Fialův televizní vánoční projev jako blábol, pokud ovšem rychle nepřepnula na jiný kanál.

Nesouhlasím s touto většinou. Mne Fialovo vystoupení zaujalo. Zvláště, když ostatní sváteční televizní programy byly takřkajíc pod psa, hlavně pak přehlídkou nudy.

Škoda jen, že Fialovo vystoupení nebylo vysíláno o pár dnů později, v posledních hodinách roku 2024 - jako silvestrovská estráda. Po hubených létech televizní zábavy by opravdu pobavila.

S. Zeman

Po dlouhá staletí se filozofové, a po nich i vědci zabývají otázkou: Co je to vědomí? A nacházejí nejrozdílnější, často si odporující odpovědi. Karel Marx odpověď našel, když napsal, že „*vědomí je aktivním odrazem bytí*“. A zdůrazňoval, že je to výlučně lidská forma odrazu, na rozdíl od těch, kteří přisuzují vědomí i vyšším živočichům, nebo dokonce celé přírodě. Vysvětloval, že vědomí je produktem nejvyšše organizované hmoty, tedy lidského mozku, a že je to produkt společenský. Že se vyvíjelo spolu s člověkem a jeho řečí, která je „*praktickou formou vědomí*“, a že obojí vznikalo z nutnosti praktického styku lidí, přežívajících v přírodě jen díky společné práci. Engels doplnil, že to není záležitost jednotlivce, ale celých generací minulých, současných i budoucích. To všechno je pravda, na rozdíl od představ, že vědomí je člověku dáno Bohem či vrozeno. Jenže věda od té doby pokročila, počala zkoumat psychiku člověka a jeho neurobiologické procesy. Objevila mnoho mechanismů, jakými vědomí vzniká, ale vědomí a jeho podstatu nenašla.

Marxistická filozofie to za ni udělat nemůže. Ale jako filozofie z vědy vycházející a vědu materialisticky i dialekticky orientující by jí v tom měla pomoci. Potíž je v tom, že na některé vědecké objevy po smrti svých klasiků reagovala těžkopádně, nebo dokonce vůbec. Ne každý významný marxista se zabýval dialektickým materialismem.

Lenin byl v tomto ohledu jedním z posledních. Sledoval vývoj vědy a jako marxistický filozof na něj reagoval. V roce 1921 vysoce ocenil vládním dekretem práci ruského vědce Ivana Petroviče Pavlova, a přestože se jednalo o politického odpůrce, prosadil z funkce předsedy vlády, aby mu byly vytvořeny všechny podmínky pro vědeckou práci. Jenže v roce 1923, když Pavlov publikoval svůj největší objev podmíněných a nepodmíněných reflexů, byl už Lenin na smrtelné posteli, spokojil se s ujištěním, že jde o práci materialistickou a zanedlouho zemřel. Leninovi následovníci už ke škodě věci takový zájem o vědu a filozofii neměli. Pavlov byl pro ně sice uznávaným, ale jen trpěným vědcem, a jeho slintání psů se jim zdálo málo ušlechtilé na to, aby ho spojovali s marxismem.

Pavlov objevil a popsal reflexy v organismech živočichů. Reflex znamená odraz. Tedy potvrdil to, co před ním napsal Lenin: „*Odraz je univerzální vlastností hmoty*.“

V dialektice je odraz výsledkem rozporu. V biologii také. Je to přeměna pohybu v rozporu, jako všude jinde. Pouze

v živém organismu probíhá jinak než třeba mezi tělesy či atomy, a jinak se také projevuje. Ale podstata je stejná. Pavlov našel dialektiku v živém organismu a nevěděl o tom, stejně jako např. Darwin, který ji našel ve vývoji druhů. Objevil klíč k pochopení marxistického pojetí vědomí jako odrazu bytí.

Marxismus a Pavlovovy reflexy

Jeho prvním objevem byl nepodmíněný reflex, tedy automatická reakce organismu na vnější podráždění, umožněná **účelným spojením různých tělesných orgánů**. Biologové už vědí, že takhle vlastně funguje celé tělo. Stejně tak automechanika ví, že v důsledku samočinných reakcí účelně spojených součástek funguje každý automobil. Je to projev dialektického principu univerzální souvislosti a vzájemné rozpornosti světa. Ale to vše viděly okolo sebe celé generace lidí u každého kolovrátku dávno před Pavlovem a Hegelovou dialektikou.

Skutečným objevem Pavlova byl reflex podmíněný, který vzniká **účelným spojením tělesných orgánů a paměti**. Tento reflex nevzniká zrozením. Jeho vznik je podmíněn učením, opakovanou zkušeností organismu s vnějším světem. Je to samovolná reakce tělesných orgánů na vnější podnět zprostředkovaná pamětí. Vzniká jen tam, kde si organismus vytvořil paměť. Pavlov jej objevil u psů, avšak k pohoršení mnoha „osvícenců“ prohlásil, že to probíhá stejně i u člověka.

Měl pravdu. Jenže to byl politický odpůrce, a tak nebylo radno spojovat jeho slintání psů s marxismem. Lenin by se toho nebál, jenže už nežil. A jeho následovníci se spíš věnovali revoluční praxi. Ti, kteří se zabývali marxistickou teorií, nedosahovali Leninových kvalit, potřebovali mít pro každé své bádání jednoznačnou oporu ve spisech klasiků, a nenacházeli ji tam. Takže jim uniklo, že Pavlov vlastně objevil důkaz marxistického pojetí vědomí jako odrazu bytí, a jeho učení nerozvinuli.

Vědomí je komplexem psychických procesů člověka, integrovaných myšlením. Je to výlučně lidský způsob odrazu vnějšího světa. Zvířata mají v různé míře ony psychické procesy jako člověk, ale

neumějí myslet. Chybí jim onen integrující prvek, který dělá člověka člověkem. Myšlení, to jsou operace s abstraktními pojmy, a to žádné zvíře neovládá. Myšlení si vytvořil pouze člověk svým nesmírně dlouhým společenským vývojem. Aby mohl přežít v měnícím se prostředí, musel přestat přírodu jen spotřebovávat, jako to dělají ostatní živočišné tvorové, a byl nucen ji přetvářet tak, aby ji mohl spotřebovávat jiným způsobem než dosud. Jinak by vyhynul, jako tisíce jiných druhů, a byl by nahrazen druhu novými.

Protože se vyvinul z téměř bezbranných předků, nevybavených přírodou k individuálnímu životu, schopných přežít jen v širším společenství, naučil se měnit své vnější prostředí, pracovat a žít pouze ve společnosti. Čím více se to prostředí měnilo a čím více jej měnil on, tím více při tom měnil sám sebe. Už mu k přežití nestačilo používat ke komunikaci s ostatními jednoduché výstražné a vábívé signály. Vyrůstající složitost jeho práce jej nutila k postupnému vytváření složitě artikulované řeči. To rozvíjelo jeho paměť a umožnilo vznik abstraktních pojmů. Na rozdíl od ostatních živých tvorů už nebyl odkázán pouze na napodobování svých současníků. Mohl přijímat poznatky minulých generací i vzdálených společenství.

Jedině tak mohlo vzniknout myšlení. Jak to charakterizoval Bedřich Engels: „*Myšlení existuje jen jako myšlení mnoha minulých, současných i budoucích generací*.“

Teprve s řečí a myšlením vzniká vědomí. Slovy Karla Marxe: „*Řeč je praktické vědomí*.“ Vědomí jedince je odrazem jeho společenského bytí. Není produktem přírody, ale společnosti.

Pavlovova teorie nepodmíněných a podmíněných reflexů nám umožňuje pochopit podstatu vědomí. Je to třetí, nejvyšší forma oněch reflexů v živé přírodě.

Vědomí je komplex společensky podmíněných reflexů, vznikajících u člověka účelným spojováním částí paměti a probíhajících uvnitř paměti i bez momentálních vnějších podnětů.

Není člověku vrozeno. Vyvíjí se jako produkt jeho společenských styků, nezbytných pro přežití. Nejprve hrou, poté učením a prací.

Někdo možná namítne, že tohle už není marxismus. Ve spisech klasiků sice podmíněné reflexy nenajdete, ale naleznete tam Leninovu větu: „*Marx a Engels vytvořili pouze základy nové vědy, kterou musí socialisté rozvíjet ve všech směrech, nechtějí-li zůstat stranou života*.“

František Ledvina

Svobodu bratrům Kononovičovým! Nenecháme vás v tom!

Otevřený dopis velvyslanci Ukrajiny

Vaše Excellence, vážený pane velvyslanče Ukrajiny! Sešli jsme se zde dnes v symbolický den 10. prosince 2024, kdy si připomínáme Mezinárodní den lidských práv a svobod. Lidská práva nejsou přenosná jen na někoho, nelze je vlastnit jako třeba nějaké auto.

Tímto deklarativním otevřeným dopisem chceme upozornit, že na Ukrajině se porušují lidská práva každým dnem, a to minimálně deset let od nezákonného násilného státního převratu v roce 2014, kdy USA odebraly svrchovanost a suverenitu vaší zemi, státu Ukrajina.

Na Ukrajině se porušují lidská práva a svoboda projevu tím, že politická i občanská opozice je prokazatelně pronásledována, a dokonce je jí vyhrožováno fyzickou likvidací. Volodymyr Zelenskij podepsal zákony, které přímo zakazují veškerá opoziční média. Za jeho vlády nebyly uspořádány žádné volby, zakázána je dokonce i činnost Ukrajinské pravoslavné církve. Miliony věřících se nesmějí modlit, a už vůbec ne v ruském jazyce. Každý, kdo chce veřejně nebo i soukromě vyjádřit svůj osobní názor, který je nepohodlný, je nesmyslně obviněn dokonce i z vlastizrady, a to i když neprozrazuje žádná státní tajemství. Na Ukrajině oficiálně probíhá přibližně 30 tisíc politických procesů. Ovšem reálně jich je pod různými záminkami téměř neuvěřitelných sto tisíc.

My komunisté a antifašisté vyslovujeme rozhodný nesouhlas s tím, že Ukrajina nejedná o míru. Existuje jen jakýsi Zelenského koncept Plán vítězství, který obsahuje požadavky na další, a ještě větší množství zbraní od USA, NATO a západních zemí včetně České republiky, což ve skutečnosti znamená další ubohé mrtvé na ukrajinských bojištích. Počty těchto mrtvých už bohužel dosahují statisíce na obou stranách. To je nepředstavitelné číslo, za které ponese viník odpovědnost. USA dokonce požadují po Zelenského režimu mobili-

zaci Ukrajinců už od 18 let. Protože víme, že vojenská průprava probíhá v absolutně zkrácených režimech, považujeme to za přímý akt popravby ukrajinského národa, který vyjma skutečných fašistů považujeme za bratry a sestry. Porušení lidských práv je i to, kdy lidé nechtějí bojovat a umřít ve válce za cizí zájmy, mají tedy právo se jí neúčastnit bez toho, aby je ukrajinský režim věznil a perzekuoval.

Na Ukrajině se do roku 2019 konaly v pravoslavných církvích mše v polském, ukrajinském a ruském jazyce, což bylo zrušeno a zakázáno. Stejně tak jako vzdělávání v ruštině, polštině a dalších jazycích. Lidé se bojí i soukromě vzdělávat v ruštině, protože případné udání znamená existenční a často i fyzickou likvidaci, případně nesmyslné a nespravedlivé obvinění z vlastizrady, nebo například z pokusu o státní převrat, jako je tomu u bratrů Alexandra a Michaila Kononovičových. Je to jeden z nejtypičtějších příkladů politické represe za komunistické názory a kriminalizace svobodného myšlení.

Deklarace lidských práv zaručuje práva na svobodné vyjádření názoru, včetně politického, náboženského, ale i společenského projevu v rámci skutečné demokracie. To však ukrajinský režim v Evropě masově porušuje a přijímá zákon dekomunizace Ukrajiny i omezení možnosti být církevně činný. Porošenkův a Zelenského proamerický režim přitom zneužívá podpory USA, NATO, Evropy a celkově Západu k tomu, aby mu masové porušování lidských práv bylo prominuto.

Vše výše uvedené považujeme za projev diktatury moci s jevy přímého fašismu. A tohle komunisté nikdy nemohou tolerovat, ať se to děje kdekoli na světě. Fašismus nesmí projít nikomu a nikde. Žádáme spravedlivé vyšetření všech zločinů proti lidskosti na Ukrajině. Promine vám to možná západní moc, ale my antifašisté vám to nikdy nezapomeneme.

Zároveň žádáme současnou českou vládu, aby toto porušování lidských práv a svobod na Ukrajině okamžitě přestala utajovat a také podporovat dodávky zbraní na Ukrajinu a vyvíjela politicko-diplomatickou cestu k MÍRU, což je základní právo každého z nás. Mír pro celý svět.

*S pozdravem
Roman Blaško*

*generální tajemník Komunistické strany Československa
V Praze, 10. prosince 2024*

Ke dni lidských práv

Na pozadí probíhajícího konfliktu na Ukrajině dochází v této zemi k soustavné a brutální represi namířené proti komunistům a antifašistům. Jejimi oběťmi jsou i první tajemník Leninického komunistického svazu mládeže Ukrajiny **Michail Kononovič** a jeho bratr **Alexandr**.

Oba bratři byli v zimě roku 2022 zatčeni příslušníky tajné Služby bezpečnosti

Ukrajiny, lživě obviněni ze špionáže a následně dlouhé měsíce nespravedlivě vězněni. Důvodem jejich perzekuce je zcela zjevně jejich aktivita v ukrajinském komunistickém a antifašistickém hnutí.

V současnosti jsou bratři Kononovičovi v domácím vězení, kde jsou denně vystavováni šikaně ze strany policie a Služby bezpečnosti Ukrajiny. Situace se natolik vyhroutil, že se v těchto dnech nacháze-

jící v přímém ohrožení života, protože je příslušníky ukrajinské policie opakovaně zveřejňována výzva k jejich zavraždění s udáním místa jejich bydliště. V prosinci 2023 byli obžalováni z porušení článku 109 ukrajinského trestního zákoníku a čekají na soud, který je může poslat do vězení až na 10 let.

NENECHME POŠLAPÁVAT LIDSKÁ PRÁVA, SVOBODU A ANTIFAŠISMUS!

Prohlášení bratrů Kononovičových o mučení ve sklepích SBU

My, nezákonně obvinění Michail a Alexandr Kononovičovi, kategoricky odmítáme toto falešné a podvodné obvinění!

Obžalobu považujeme za záměrně zfalšovanou a tento případ je politickou odvetou proti opozičním politikům, antifašistům a disidentům.

Politicky motivovaná trestní řízení jsou proti nám zahajována od roku 2012, konkrétně od voleb do Nejvyšší rady Ukrajiny, ve kterých jsme byli oficiálně zaregistrováni jako kandidáti na lidové poslance Ukrajiny.

Trestní řízení proti nám probíhala v letech 2012, 2015, 2017, 2018, 2019 podle politických článků 109, 110, 111, 258 trestního zákoníku. Všechny tyto uměle vytvořené případy byly odloženy pro svou neopodstatněnost a politickou motivaci.

Jinak je tomu ale v případě aktuálního obvinění, které bylo vykonstruováno během paniky a stanného práva tak, aby vedlo k našemu zatčení a držení v suterénech SBU. Tam jsme byli brutálně mučeni více než tři dny. Měli jsme zlomené nosy, vyražené zuby, zlomená žebra, měli jsme otřes mozku, hematomy, byli jsme zbiti do zvířecího stavu, po kterém jsme se zotavovali měsíce. Ovšem nejstrašnější mučení pro člověka, otce, je ohrožení života jeho dětí. Oficiálně prohlašuji, vědom si odpovědnosti za to, co říkám: důstojníci SBU mi vyhrožovali, že před mýma očima z násilní moji třináctiletou dceru Jekatěrinu.

Apeluji na všechny!!!

Nedokážete si představit, co všechno se tam skutečně dělo! Během mučení jsme byli nuceni přiznat, že pracujeme pro KGB a FSB, že jsme vůdci teroristických organizací Komsomol Ukrajiny a Antifašistický výbor Ukrajiny. V mučírně SBU nás nutili házet špínu na naše stranické soudruhy. Nic z toho jsme ale neudělali ani pod hrozbou smrti. Při nezákonném zatýkání jsme byli okradeni, uvrženi do vyšetřovací vaz-

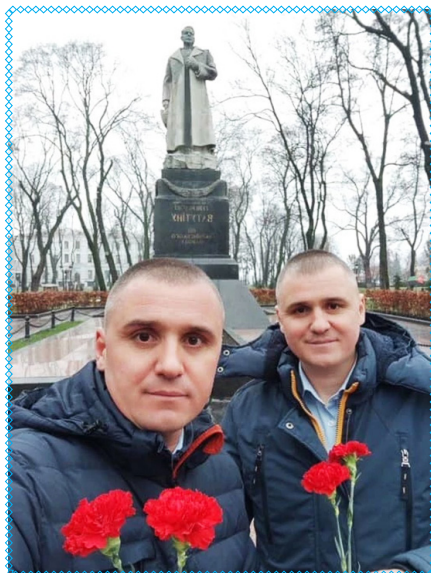
by v polomrtvém stavu ve spodním prádle, aby nás veřejně ponižili. Ve vězení jsme byli zpočátku drženi na samotce bez hygienických potřeb a teplého oblečení, neustále jsme byli nuceni doznávat se k věcem, které jsme neudělali. Pak nás hodili do „díry“, kde byli vrazi, recidivisté a nacisté s fašistickým transparentem na zdi. Cela byla malá pro 12 lidí, ale bylo v ní 20 vězňů, střídali jsme se ve spaní v bestialních podmínkách, měsíc jsem neměl vlastní postel.

Přežili jsme díky solidaritě našich evropských soudruhů, členů Evropského parlamentu, členů Parlamentního shromáždění Rady Evropy, komunistů a antifašistů, kteří pořádali shromáždění po celém světě poblíž ukrajinských diplomatických institucí a požadovali naše propuštění. Právě úsilím Světové federace demokratické mládeže a dalších soudruhů jsme byli přesunuti ze suterénu SBU do vyšetřovací vazby, což nám díky jejich činům a globálnímu tlaku na režim zachránilo život. Nakonec jsme byli propuštěni z vězení do domácího vězení. Akce na naši podporu probíhaly po celé Evropě, na všech kontinentech, na celém světě! Světové a evropské společenství antifašistů a komunistů bedlivě sleduje průběh tohoto hanebného procesu s námi, jako s disidenty Michailem a Alexandrem Kononovičovi.

Ukrajinský režim a SBU prostřednictvím dezinformací ve státních médiích záměrně zveřejnily pomluvy, že jsme teroristé, agenti KGB a FSB a tato obvinění stále oficiálně neodvolali. Těmito akcemi režim záměrně vyvíjí tlak na soud a společnost.

Rád bych všem účastníkům procesu připomněl nevyhnutelnost potrestání všech těch, kteří se podíleli a podílejí na trestných činech v souvislosti s naší kauzou - všech těch, kdo nás mlátili, mučili, vymýšleli si, lhali, schvalovali naše utrpení, legitimizovali jej a činili zjevně nezákonná rozhodnutí.

Zákony platí pro všechny!

Druhý příchod Donalda Trumpa nebyl překvapivý pro mnohé v americké levici, kteří varovali, že tábor Harrisové na vlastní nebezpečí ignoruje své tradiční voliče. Pracující a komunity etnických menšin, které v minulosti dlouho podporovaly demokraty, chtěli vidět plány na omezení nezaměstnanosti, zastavení propadu životní úrovně a ukončení vraždění v Gaze. Dostalo se jim jen obvyklých frází – ponuré melodie umírající Bidenovy administrativy, která neměla co nabídnout kromě další bídy a další války. Někteří v úterý jen seděli se založenýma rukama nebo volili protestní kandidáty. Někteří dokonce volili Trumpa.

Ne že bychom od Trumpa mohli něco očekávat, soudě podle lidí, kteří ho obklopují. Další daňové úlevy pro bohaté, další omezení odborů a občanských práv obecně a razantní cla, která by mohla uvrhnout zbytek kapitalistického světa do hlubšího úpadku.

Velkou část z toho vládnoucí kruhy v USA schválí. Většinu z nich vůbec netrápí návrat vzpurného spekulanta s nemovitostmi, z něhož se stal politik, který se v lednu vrátí do Bílého domu. Některé však znepokojuje Trumpův „transakční“ zahraničněpolitický postoj, který označují za „izolacionismus“, přestože odráží dlouhodobý trend uvnitř republikánské strany.

Během Nixonovy éry, na sovětsko-amerických summitech, které v tehdejší „třetím světě“ směřovaly k omezení jaderných zbraní se sférami vlivu, se tomuto typu diplomatického vyjednávání říkalo „reciprocita“. Sovětský svaz a jeho spojenci byli „druhým světem“, ale „první svět“ se tak ve skutečnosti nikdy nenazýval. Byl to „svobodný svět“ vedený USA, „země svobodných“ a domov „amerického snu“, o který jsme měli všichni usilovat.

Trump je zpět

Skutečný americký sen, světová vláda, byl vysloven až po pádu Sovětského svazu. Nejúplatnější a nejagresivnější části americké vládnoucí třídy ho nazývaly „nový světový řád“. Hluboký stát, který ve Spojených státech tahá za nitky napříč stranickými liniemi, zahájil sérii válek o „změnu režimu“ a „barevných revolucí“ tak, aby srazil všechny, kdo jim stáli v cestě. Nevyšlo to ale úplně tak, jak plánovali.

Jugoslávie je pryč, Libye je v troskách, ale americký pokus o svržení lidové frontové vlády v Sýrii selhal. Američané byli vyhnáni z Afghánistánu a ztratili kontrolu nad Irákem. Války v Palestině a na Ukrajině jdou proti nim a skupina BRICS, která zahrnuje Rusko a lidovou Čínu, se rychle stává novým ohniskem hospodářského rozvoje na celém globálním jihu.

Demokraté Kamaly Harrisové stále věří v „nový světový řád“, i když jej teď raději nazývají „globalizací“. Trump naproti tomu zastupuje kruhy v Republikánské straně, které chtějí omezit americké vojenské výdaje v Evropě a severovýchodní Asii, aby se mohly soustředit na kontrolu globálního energetického trhu tím, že převezmou kontrolu nad celým Blízkým východem a obnoví hegemonii amerického imperialismu nad Jižní a Střední Amerikou.

Trump říká, že válku na Ukrajině rázem ukončí, až se vrátí ke kormidlu. Ale už jsme to všechno slyšeli nad Koreou. I když toho hodně sliboval, když byl naposledy v Bílém domě, stále zůstával vězněm nejagresivnějších elementů americké vládnoucí třídy. Nikdo neví, jestli to tentokrát bude jinak.

(Oficiální názor Nové KS Británie)

Z týdeníku Nové KS Británie *The New Worker*
přeložil **Vladimír Sedláček**

Jedním z výsledků volebního vítězství Donalda Trumpa je, že Evropská unie zvýší vojenské výdaje, a tento proces už vlastně začal.

Bez ohledu na to, jak to komise zdůvodní, z materiálního zvýšení vojenských výdajů vzniknou komplikace. Platí to zejména pro širší ekonomiku.

První a nejzřetelnější dopad bude na fiskální politiku. Země Evropské unie vynaložily na armádu v roce 2022 v průměru jen 1,3 % svého HDP. Přestože toto číslo v roce 2023 vzrostlo na 1,7 %, stále je to mimo původní dvouprocentní cíl NATO. Další zvýšení výdajů na obranu v procentech HDP, na 3 %, což je Trumpem navrhovaný cíl, by znamenalo více než další procentní bod vojenských výdajů. Vlastní vojenské výdaje Spojených států v procentech hrubého domácího produktu (HDP) v roce 2023 činily 3,4 procenta.

Takové zvýšení by zatížilo národní rozpočty, zejména v zemích Evropské unie, které se potýkají s vysokým zadlužením nebo naléhavými sociálními závazky.

Trumpem slibované protekcionistické daně zde pravděpodobně budou mít dlouhodobější dopad na vládní příjmy s lavinovitými dopady na sociální zabezpečení. Zvýšené vojenské výdaje by tyto problémy jen zhoršily.

Odmítnout zbrojní opatření Evropské unie

S rozšiřováním rozpočtových priorit o klimatické změny, peníze a další programy sociální péče by pro mnohé státy EU, zejména pro státy s vyšší mírou zadlužení, mohlo být politicky a ekonomicky obtížné ospravedlnit výdaje na obranu. Vyhledka na osekání veřejných služeb nebo seškrtání sociálních dávek k financování vojenských výdajů by pravděpodobně vyvolala významnou veřejnou debatu a politický odpor.

Jsou tu ale i další dopady. Vojenské výdaje ve výši 3 % a více HDP by znamenaly, že vojenský sektor by spotřeboval větší podíl ekonomické aktivity. Tento posun by mohl mít důsledky pro širší evropskou průmyslovou politiku. Spojené státy už dlouho používají národní bezpečnost jako hnací sílu své průmyslové politiky, která často vojenské výdaje využívá na podporu domácích výrobců.

Pak je tu otázka, jak se utrácejí. Zde jsou dvě základní, vzájemně propojené otázky. Jednou z nich je, že relativně málo z toho, co členské státy utratí za obranu, se kupuje společně, což bude příští zpráva PESCO (Stálá strukturovaná spolupráce – je jedním ze základních prvků obranné politiky EU) řešit konkrétními slovy, až

bude dán pokyn pro bitevní loď Evropské unie.

Tomu však brání značné politické a právní překážky,

mimo jiné proto, že smlouvy Evropské unie výslovně stanovují výjimky pro zadávání zakázek na zbrojení.

Ačkoli Irsko bude přispívat do rozpočtu EU a vypadá to, že podíl přidělený do kohezních fondů bude nyní přeměrován na vojenské výdaje, měli bychom omezit rizika a nenechat se šikanovat k násobkům vojenských výdajů.

Měli bychom se odvolávat na článek 346 SFEU (*Smlouvy o fungování EU, vzestlé z Lisabonské smlouvy - pozn. překl.*).

Toto ustanovení umožňuje členským státům EU odchýlit se od pravidel hospodářské soutěže, pokud je to „[...] nezbytné pro ochranu základních zájmů bezpečnosti [členského státu]“.

Toto ustanovení lze uplatnit z důvodů národní bezpečnosti, zejména pokud jde o zadávání zakázek na vojenské systémy. Vzhledem k tomu, že naše bezpečnostní politika je formálně zakotvena v neutrálním postoji, je v našem základním zájmu nepořizovat útočnou výzbroj – kromě rozpočtových důsledků.

Zpravodaj Lidového hnutí Irsko
The People's News, 26. listopadu 2024
www.people.ie/news/PN-269.pdf
překlad **Vladimír Sedláček**

Všimáte si, jak rychle pospíchají s tou digitalizací? Digitální občanka, řidičák, technický průkaz vozidla a tak dále. Už nebudeme mít u sebe doma žádný papírový doklad. Kdo se znelíbí, bude jednoduše digitálně vymazán ze systému.

Mládí tomu tleská, protože zřejmě nechápe, že během vteřiny nemusí jejich majetek a ani osoba existovat. Nemáme tě v systému, tak neexistuješ vejrostopku vid? A přitom ochrana proti hackerům, bude silná, ale nikoliv nepřekonatelná. Stačí jeden útok hackerů a celá země se sesype.

Ach jo... Náš život ztrácí smysl.

Je neuvěřitelné, jak se Američanům ve spolupráci s Anglosasy podařilo zotročit a zmanipulovat celou Evropu a vehnat proti sobě do války dva největší slovanské národy. Žasneme, že synové a vnuci hrdinů Ruska a Ukrajiny, kteří v boji proti hitlerovským zrůdám bok po boku společně umírali ve Velké vlastenecké válce, zabijí dnes jeden druhého jako nesmiřitelní nepřátelé.

Jak se mohlo stát, že i zbývajících slovanské národy stojí na straně nejděsivějšího predátora světa USA a v roli užitečných idiotů eskalují válku zasíláním zbraní a bojové techniky, čímž si

kopou vlastní hrob, protože pokud se válka přehoupne přes hranice Ukrajiny, budeme my a další slovanské národy první na ráně...

Tak to vidím já

A Amerika si nad svým zvráceným dílem mne ruce v bezpečné vzdálenosti od válečné zóny. Válka, v níž umírají Slované přinese USA bohatství, zatímco Češi a další nejen slovanské země budou za Ameriku umírat, v lepším případě zchudnou a stanou se na Americe závislé.

Nikdo jsme dříve nechápali, jak mohl Hitler zmanipulovat k válce celé Německo. Pochopili jsme až dnes, když vidíme, co se to s námi stalo. Mnozí z nás už máme díky historickým pramenům téměř hmatatelnou jistotu, jak děsivě si je dnešní zmasírovaná společnost podobná bezohledností, nenávistí a cenzurou, s tou, která předcházela druhé světové válce.

Jen jsme ve své nenávisti místo Židů udělali lovnou zvěř z Rusů.

Ti už se bojí z obavy o svoji bezpečnost někde promluvit. Všude, kde se co šustne se hodí na Rusy, ruské špióny, agenty a když náhodou na chodníku vy-

šlápne hovno, určitě ho tam nastrážili Rusové. Vyženeme ruské studenty ze škol, dáme jim výpověď z práce, z pronájmu, vyhostíme je, rozbijeme jim výlohy jejich obchodů a také ústa, znemožníme podnikání, vyřadíme je ze sportovních soutěží, uvalíme na ně zdrcující sankce, natlačíme se na jejich hranice, až nakonec Rusko doženeme k použití jaderných zbraní.

Je tragikomické, jak se modlíme, aby nezačala třetí světová válka a neuvědomujeme si, že už v ní jsme. Je úplně jedno, jestli fyzicky nebo materiálně, protože zasíláním zbraní do válečného konfliktu se stáváme účastníkem války. Vina za to, co bude následovat v příštích týdnech a měsících padá na USA, Evropu, na nás Čechy.

Jak tady nedávno napsal jeden z účastníků FB: „Nepochopili jsme, že svět ovládli ti nejhorší z nejhorších. Psychopati, sociopati, hadi v oblecích, svině, co si nevážejí jiného života než toho svého. Naučili nás překročit chudáka ležícího na ulici, naučili nás nevnímat problémy druhých, donutili nás zapomenout, že to nejkrásnější a nejdůležitější v životě je přátelství, porozumění, ohled, láska a úsměv.“

Váš Jiří Strach, režisér

Europoslankyně nejen mladá a pohledná, ale i vulgární...

Antikomunismus má tato politička, prof. Danuše Nerudová, zřejmě hluboko pod kůží, v „krvi“ i na duši. Proto přes své vzdělání a jakousi zkušenost z pedagogické práce a vysokých funkcí - rektorka univerzity, kandidátka na prezidentku a nyní i europoslankyně - a zvláště jako žena, nedokáže zřejmě ovládnout jistou iracionální stránku svého vědomí.

Musí v debatách ve sdělovacích prostředcích svůj niterně vulgární antikomunismus ventilovat. Jak to prokázala mimo jiné, když si pochvalovala výrok známého antisocialisty a antikomunisty, ctěného knížete a popřevratového vysokého politika Karla Schwarzenberga, pravé ruky Havla.

Dle jejích slov: **»Komunistický spolek STAČILO prodává na svém e-shopu trička se srpem a kladivem nebo s Leninem. Krásný důkaz, že i když soudružka Konečná vyměnila rudou knížku za bílé tričko, pořád zůstává komunistkou. Karel Schwarzenberg měl svatou pravdu, že „komunisté jsou jako vajgly v hajzlu, které pořád splachujete, ale vždycky znovu vyplavou“.**«

Vskutku „kultivovaný“ a ideologicky „hodnotný“ výrok, hodný knížete a jeho obdivovatelky.

To jí nestačí, musela mimo jiné přijít s dalším vulgárním, slabomyslným vyjádřením, na adresu komunistů: **„Komunisti jsou košťata a zločinci...!“** (Facebook: *Atentát byl útokem na demokracii. Nerudová s přirovnáním k Hitlerovi nezklamala. Kateřina Konečná*)

To je výrok na bázi úpadku mravního vědomí i na hraně práva, právního hodnocení.

Dle ní jsou totiž všichni komunisté zločinci, tedy hodni nejen zavržení, ale jako každý zločinec, izolace, vězení. To by pro kapacitu věznic nestačilo, tedy koncentračních táborů, paní profesorko?

Vskutku „humanistka“ a „demokratka“ ... Slovy našich dávnějších předků: **„Pán Bůh s námi a zlé pryč!“**

Kam jsme to došli, kdo nás to reprezentuje a spoluvytváří politiku státu a Evropské unie?

Zdeněk Košťál

Kotázce třetí raketové krize. Poté, co Rusko předvedlo model rakety středního doletu schopné nést šest hypersonických jaderných hlavic jako součást MIRV (samostatně naváditelné nosiče) na vzdálenost 600 až 6 tisíc kilometrů, začal Západ připravovat různé varianty reakce. Zatím se všechny omezují na nové prudké zvýšení sázek ve formátu vojenské konfrontace s Ruskem.

K dnešnímu dni byly avizovány ke zvýšení dvě hlavní varianty odvety:

1. Rozmístění západních jaderných zbraní na ukrajinském území.

2. Vstup vojsk speciálně vytvořené koalice evropských zemí na území Ukrajiny.

Jak ukázala praxe posledních let, Západ se nakonec snaží realizovat i ty nejabsurdnější plány konfrontace s Ruskem.

Zamysleme se proto nad skutečností, že Západ vlastně organizuje již třetí raketovou krizi ve světových dějinách – po karibské a po krizi v osmdesátých letech.

Situace vypadá na první pohled jako kompletní opakování schématu předchozích krizí: když jedna strana nasadí rakety, druhá odpoví tímž. Během kubánské krize však Sovětský svaz rozmístil rakety na Kubě v reakci na americké rakety již skutečně rozmístěné v Turecku. V osmdesátých letech minulého století rozmístily Spojené státy v Evropě Pershingy-2 a Tomahawky v reakci na to, že Sovětský svaz uvedl do pohotovosti mobilní raketu středního doletu RSD-10 Pionýr.

V současné době Rusko pouze oznámilo, že otestovalo (úderem na Dněpropetrovsk) raketu Orešnik a že byla zařazena do výzbroje.

Otázka, kolik raket bude (nebo nebude) vyrobeno a kde budou (nebo nebudou) rozmístěny, zůstává otevřená a může být vyřešena v průběhu jednání o globálním uspořádání.

Země NATO (obzvláště USA) nemají co vyvažovat odvetným rozmístěním svých jaderných zbraní v blízkosti ruských hranic. Naopak, takové rozmístění si vyžádá novou ruskou odpověď a zkomplikuje proces překonání globální krize a zvýší nebezpečí náhlého nekontrolovaného zvratu situace v jadernou válku.

Nicméně z mého pohledu by se o možnosti vyslání vojsk „koalice evropských zemí“ na Ukrajinu mělo uvažovat nikoli jako o samostatné variantě, ale jako o součásti varianty řešení jaderné raketové krize.

Faktem je, že „koalice evropských zemí“, která je potenciálně připravena vyslat na Ukrajinu vojáky, se skládá z Velké Británie, Francie a Polska. Teoreticky

by se k nim mohly připojit i další země (například věčně militantní pobaltské státy), ale to by vedlo pouze k nominálnímu rozšíření koalice, aniž by se zvýši-

Musíme být bdělí

la její vojenská síla, a vážně by se zvýšila její zranitelnost v důsledku nutnosti bránit další území vzdálená od hlavních členů koalice (Francie a Británie). Kromě toho nejsou tato území přímo spojena s ukrajinským směrem a jsou mimořádně zranitelná vůči ruskému útoku.

Zaměříme se proto na tři potenciální účastníky dosud ohlášené hypotetické koalice a subjekty zbytečně nepřemnožujeme.

Velká Británie, Francie a Polsko mají armády, které čítají nominálně zhruba 200 tisíc vojáků. Ve skutečnosti jsou ale mnohem menší kvůli nedostatku personálu a nedokončenému procesu přijímání a provádění rozhodnutí o navýšení a přezbrojení („dozbrojení“) ozbrojených sil evropských členů NATO. Pokud by se těmito třem zemím podařilo dát dohromady společně půl milionu vojáků, bylo by to dobré, protože se tak může ukázat, že nebudou schopny dát dohromady ani 400 tisíc.

Ale i půl milionu nebo čtyři sta tisíc vycvičených, vyzbrojených a plně vybavených bojovníků by stačilo k tomu, aby vážně zkomplikovali Rusku situaci na ukrajinském směru. Problém je však v tom, že ve skutečnosti neexistují. Přesněji řečeno, existují, ale formálně. Tato hypotetická koalice může rychle převést na Ukrajinu maximálně 20 až 25 tisíc lidí, spíše méně.

Jednotky francouzské cizinecké legie by měly být připraveny k přesunu do dvou týdnů. Má 11 pluků s přibližně 9 tisíci muži. Jeden pluk je ve výcviku a dva jsou v zámoří. To znamená, že Francie ve skutečnosti nemá více než 5 tisíc legionářů připravených k okamžitému nasazení. Mohou je doplnit malé jednotky francouzských a britských speciálních sil v celkovém počtu do jednoho a půl až dvou tisíc mužů. Možná lze něco získat od jednotek rychlého nasazení (letecká mobilita, námořní pěchota). Ale i těch je málo a hlavně, jak ukazují zkušenosti ze cvičení prováděných na Západě, ve skutečnosti se připravenost k přesunu „vysoce mobilních“ jednotek pohybuje kolem jednoho měsíce.

To znamená, že **pokud předpokládáme, že Británie a Francie mohou společně rychle přesunout deset tisíc lidí na Ukrajinu, nejspíš nebudeme daleko od pravdy.**

Poláci to mají jednodušší, jsou blízko Ukrajiny a na hranicích Ukrajiny a Běloruska už mají rozmístěnou skupinu asi 60 tisíc lidí. Je však třeba mít na paměti, že za prvé tato skupina pokrývá celou východní hranici Polska (od Pobaltí po Slovensko). Za druhé, jedna věc je být na místě, v blízkosti vlastních skladů a logistických center, a dru-

há věc je vydat se na cizí území, kde se s velkou pravděpodobností zúčastní vojenských operací, což s sebou nevyhnutelně nese obrovskou spotřebu munice a dalších zdrojů vyžadujících doplnění. Za třetí, polská společnost nebude nadšena, pokud veškerá tíha vydržování skupiny vyslané na Ukrajinu padne na Varšavu za nominální přítomnosti Britů a Francouzů. Ačkoli by tedy Polsko pravděpodobně mohlo vyčlenit 30 tisíc mužů, ve skutečnosti – pravděpodobně – nepřesáhne jeho účast počet Angličanů a Francouzů: deset tisíc mužů (patnáct s týlovými službami).

Celkem tedy může „silná“ koalice poslat na Ukrajinu poměrně rychle 20 až 25 tisíc lidí. Západ hovoří o možnosti zapojení PMC (*soukromé ozbrojené složky*), ale PMC už dávno verbují žoldáky na Ukrajinu a na prudké zvýšení naverbovaného kontingentu budou potřebovat peníze. Přidělení peněz není rychlá záležitost – je to složitá byrokratická procedura.

Z toho lze vyvodit, že nejprve se objeví prvních 20 tisíc a pak budou následovat další. To by ovšem platilo pro rok 2022 nebo i 2023. Tehdy ukrajinská armáda sebejistě držela frontu a v jejich týlu bylo možné beze spěchu nasadit skupiny libovolné velikosti. Problém je však v tom, že nyní se již ukrajinský front rozpadá. A to je hlavní důvod k obavám Západu. Proto hledá prostředky, jak zachránit Ukrajinu nikoli jako významnou vojenskou sílu, ale pouze jako zmenšené (vzhledem k deklarované připravenosti Západu neformálně postoupit část ukrajinského území Rusku) předmostí pro perspektivní nasazení západních zbraní proti Rusku.

Jinými slovy, čas na reakci Západu je omezený, přičemž koalice ještě ani nebyla vytvořena, o projektu se teprve jedná. Mezitím může být pro Ukrajinu každý den tím posledním, takže Západ si musí pospíšet.

Kontingent o síle 20 až 25 tisíc osob nemůže Ukrajině nijak pomoci. Sama jich nasadila víc do kurského předmostí a snaží se udržet v podstatě jen jeden okres Kurské oblasti, v důsledku čehož ztrácí vojáky i území.

Západ není připraven nést ztráty srovnatelné s těmi, které utrpěla ukrajinská

armáda, přičemž jeho kontingent bude rovněž nevyhnutelně zasažen - ruská armáda zabíjí západní vojáky, kteří jsou na Ukrajině neoficiálně, a bude zabíjet i ty, kteří se tam objeví oficiálně.

Za těchto podmínek je vyslání koaličního kontingentu na Ukrajinu reálné pouze v tom případě, že je určen k ochraně míst s jadernými zbraněmi. Proto říkám, že plán Západu rozmístit na Ukrajině jaderné zbraně a plán vyslat na její území západní kontingent je třeba posuzovat společně, ve vzájemné souvislosti. Pravidelné západní jednotky nemají na Ukrajině kromě střežení pozicních oblastí co dělat a vystavovat je úderům je nesmyslné, a dokonce nebezpečné pro vlády příslušných zemí.

Obyvatelstvu (s výjimkou polského) je jedno, kolik legionářů nebo „tomiků“ zemře, ale bude jim vadit, že se nedočkají tvrdé reakce. Na Západě - stejně jako u nás - je dost lidí, kteří chtějí „vrátit úder“.

Rozmístění jaderných zbraní mimo území státu vlastního tyto zbraně zase slouží jako velmi jasná „červená linie“. Jaderné zbraně se nesmí dostat do rukou nepřítele. Pokud taková hrozba vznikne, musí být použity ke stanovenému účelu. To naznačuje nejen naše jaderná doktrína, ale i doktrína západní. Rozmístění jaderných zbraní je znamením, že „na toto území nesmí nikdo vstoupit“. Právě za tímto účelem umístilo Rusko své jaderné zbraně v Bělorusku. Stejný význam může mít i rozmístění západních jaderných zbraní na Ukrajině.

Američané, kteří právě prožívají prezidentské prázdniny, však nejsou připra-

veni poslat své rakety na Ukrajinu. Zatím hovoří pouze o možném střednědobém rozmístění svých raket středního doletu a (pravděpodobně) jaderných Tomahawků (které v moderní mobilní pozemní verzi právě míří k vojsku) v Německu. Navíc rozmístění jaderných zbraní na území jiného státu vyžaduje ve většině případů smlouvu, kterou zpravidla ratifikuje parlament, už jen proto, že právě parlament bude třeba požádat o financování. Vytváření jaderných základů totiž není vůbec levná záležitost.

Obecně vzato, Američané stejně nedodržují termíny vytyčené pro „záchranu Ukrajiny“.

Británie má ve výzbroji jen balistické rakety odpalované z jaderných ponorek. Pouze Francie má vedle SLBM (*balistická střela odpalovaná z ponorky*) asi stovku letadel nesoucích jaderné střely s plochou dráhou letu. Jejich rozmístění vyžaduje v podstatě jen síť letišť, spolehlivě krytých systémy protivzdušné obrany. Jejich přemístění nevyžaduje velké finanční prostředky, techniku a obslužný personál lze převézt dopravními letadly nebo mohou dorazit na Ukrajinu vlakem. Dodávky náhradních dílů a dalšího spotřebního materiálu nejsou sice snadné, ale v podstatě jsou možné.

Francouzi mají tajné operace ještě raději než Američané, takže Macron může obejít Národní shromáždění a využít svých pravomocí hlavy státu a vrchního velitele ozbrojených sil, jenž má právo rozhodovat o nasazení a použití jaderných zbraní.

Obecně jsou potíže velké, ale „koalice“, která ještě nebyla vytvořena, se

může pokusit rozmístit na Ukrajině několik letounů-nosičů jaderných střel s plochou dráhou letu. Předběžné kroky se už podnikají. Evropané jsou nyní zaujati potřebou prudce posílit ukrajinskou protivzdušnou obranu, a jak vidíme, připravují i půdu pro vytvoření bezpečnostního kontingentu.

Nemyslím si, že jde o blaf.

S největší pravděpodobností se o této koncepci zcela vážně uvažuje, ale je také velmi pravděpodobné, že bude zamítnuta kvůli závažným technickým a politickým obtížím při její realizaci. Především není jasné, co by si počali, jestliže umístění západních jaderných zbraní na Ukrajině Rusko nezastaví a nosiče budou zasaženy spolu s protivzdušnou obranou i ochrannými jednotkami.

Je třeba brát v úvahu i to, že samotná diskuse může být využita k nátlaku na Německo, aby předalo Kyjevu rakety Taurus (výměnou za to, že se koalice vzdá jaderného projektu), nebo se Západ kvůli zhroutení všech svých globálních strategických plánů a urychlenému propadu do nejhlubší systémové krize v dějinách lidstva už natolik pomátl, že podniká v poslední době ty nejnebezpečnější a naprosto neadekvátní kroky.

Nicméně, klíčovou roli hraje čas, a čas se krátí spolu s tím, jak se rozplývají kontingenty ukrajinských ozbrojených sil na frontě. Je tedy jistá naděje, že Západ nestihne udělat něco nepředloženého. Musíme však být i nadále bdělí.

Rostislav IŠČENKO

27. 11. 2024, UKRAJINA.ru

přeložila PhDr. Jana Görčošová

Paměť je prevít, a je jí to fuk

Člověk nemusí znát a chápat všechno?! To by nebyl člověk, ale bůh...

Ale někdy mu vrtá hlavou, proč se ta, která událost přihodí, a ještě horší je, když u toho skutečně byl a ono to bylo jinak. A úplně nejhůř je, když v tom vidí i určitou nespravedlnost.

Tak například ti nejchytřejší ze Seznamu.cz a poslanecké sněmovny nám krutost komunistů při budování základů socialismu připomínají jak v roce 1968 nemohli studenti na kolejích v Praze studovat a museli proti režimu protestovat, protože jim občas večer nešel elektrický proud?! A že prý, teda nemohli studovat?

Pamatuji si to velice dobře. Havířoval jsem tehdy na Dole Nosek na tři hyby a vždy v týdně, když jsem měl noční, tak jsem občas zašel po dopoledním spánku a obědě do hospody „U báby“ na kulečník. Opravdu jen na kulečník, protože od svých osmnácti let, když už jsem jako mohl, tak jsem byl abstinent. (Vždycky všechno naopak...)

No a co jsem v té hospodě neviděl? No přeci pokaždý skupinu studentů akademie múzických umění a filozofické

fakulty, jak u žejdlíku zlatého moku kritizovali, že jim nejde večer proud a jak za to mohou ti komunisti tedy i já ztrhaný jak budík, že se večer nemohou učit. To jsou ale paradoxy!

Byla to zajímavá doba. Horníci rubali uhlí, dělníci v ČKD dřeli jak barevný, tramvajáci jezdili od nevidím do nevidím, dojíčky ve čtyři ráno u krav, zkrátka všichni po celý republi-ce makali a byli na svých místech, jen ti študáci chudáci se nemohli učit.

Některé z nich jsem později i potkával, jak si užívali výhod svého postavení díky vzdělání bez proudu. Snad si aspoň někteří z nich později uvědomili, že to bylo zásluhou právě lidové demokratické vlády, že byl již počátek šedesátých let zaveden elektrický proud do všech koutů naší vlasti.

To, co kapitalismus první republiky a okupace německým fašismem nedokázaly, tak dokázali dělníci včele s komunisty hned po Únoru 48.

Dnes se diplomy a tituly rozdávají jak cukríky jen za docházku i bez proudu.

Taky je to na naší vládě vidět!

Pepa Všíímavý

Široká mnohaletá diskuse o směřování důchodových reforem přináší řadu protichůdných návrhů. Ty vyjadřují, jak boj za skupinové zájmy, tak úmysly tyto zájmy eliminovat. Jedním z návrhů je vyvázat státní pilíř od velkého vlivu proměnlivých zájmů politických vedení země. A vzhledem k tomu, že politici nemají ve společnosti nejlepší renomé, zdá se být vyvedení peněz na důchody mimo diskuse o státním rozpočtu jako přijatelné. Vždyť v řadě zemí to takto dlouhodobě funguje!

Mám však jiný pohled. Dovolím si proto přispět do této diskuse svým osobním názorem a poukázat na současná i budoucí rizika, která by tento krok provázela.

Úvodem chci podotknout, že v minulosti již byla o oddělení takzvaného důchodového účtu od státního rozpočtu nejednána politická diskuse. Ta vykrystalizovala do návrhu na zřízení samostatného důchodového úřadu a pro jeho rozjezd měly sloužit deponované finanční prostředky z privatizací. Ovšem většina vládních politiků měla o důchodovém systému a využití peněz z rozprodeje republiky poněkud odlišné představy. A tak žádný důchodový fond ani nový důchodový úřad nevznikly a peníze se, jako ty předchozí a budoucí, rozpustily v hospodaření státu. I přes tyto neopakovatelné finanční injekce je již řadu let státní rozpočet deficitní. Proto představa o zřízení nezávislého důchodového úřadu dnes, bez peněz na jeho rozjezd a transformaci prvního státního důchodového pilíře, je nereálná. **To za prvé!**

Příští rok vzpomeneme 110 let - kdy po důležitých meznících v létech 1920 a 1924 - byl ustaven úřad, který realizoval zákon č. 221/1924 Sb., na jehož základech stojí soustava našeho sociálního zabezpečení dodnes. Systém prošel řadou změn, zejména zákonem č. 99/1948 Sb. a zákonem č. 155/1995 Sb. (který již doznal za uplynulých 29 let 97 technických i parametrických úprav). Tento úřad - dnes Česká správa sociálního zabezpečení (ČSSZ), byl a je uznávaným vzorem i v mezinárodním měřítku. Svou činnost, která odráží platné znění zákonů, průběžně zajišťuje, a to ve srovnání s privátní sférou s minimálními náklady na administraci.

Vedle toho tu máme privatizovaný monopol na správu úrazového pojištění v Kooperativa pojišťovna (vedle toho dobíhá ještě plnění z České pojišťovny v Generali Česká pojišťovna). Toto pojištění zaměstnanců je pro zaměstnavatele ze zákona povinné a přináší různé rozpory. Např. o neúplném kmeni pojištěnců a k vysokým nákladům na administraci. Ty by měl dorovnávat stát, pokud by chybělo na plnění nároků. Docela dobrý produkt pro správce.

Pro objasnění mého názoru je důležité ukázat toky peněz k a ze zdravotních pojišťoven. Zda uplatňují svou „nezávislost“ na politicích a státním rozpočtu.

Uvedu některé příklady z největší a neprivátní (nemá akcionáře) Všeobecné zdravotní pojišťovny (VZP), neboť lze na tomto příkladu demonstrovat, jak moc by byl nezávislý nově zřízený Důchodový úřad čili transformovaná Česká správa sociálního zabezpečení.

Jak tedy fungují veřejné peníze vyvedené mimo státní rozpočet?

Všeobecná zdravotní pojišťovna sice s penězi hospodář, ale v rámci zákonných

K diskusi o vyvedení důchodového pojištění mimo státní rozpočet

limitů. Zákon určuje výši a úlevy na pojistném a výši platby za státní pojištěnce z České republiky či dnes i z Ukrajiny, které se však většinou nekryjí s výší požadovaných nákladů. V systému je tak velká solidarita zdravých s nemocnými, výdělečně činných s nevýdělečně činnými nebo legálně pracujícími se zapojenými v šedé ekonomice...

A jelikož vybrané peníze nepostačují na zajištění zákonných nároků, neobejde se zdravotnictví bez příspěvků zřizovatelů, státu, krajů, obcí, donátorů i pacientů na dofinancování provozu a rekonstrukcí nemocnic i ambulancí, podporu lékařských fakult a zdravotních škol, jakož i vyčleňování stabilizačních bytů, půjček či darů v pohraničí. Tyto prostředky však nejsou povinné, tedy jisté a dlouhodobě rozpočtovatelné. Jistá může být jen politicky průchodná zvýšená spoluúčast pacientů a změna zákona vyvolaná krizí.

A tak Všeobecná zdravotní pojišťovna byla a může být znovu postavena před nutností přijetí půjčky na vykrytí deficitu. Od zadluženého státu obdržela půjčku bezúročnou, od bank by tomu tak nebylo. V následujícím období pak musela pojišťovna hledat úspory, a to ve: smlouvách, omezení péče, odkládání operací, prodlužování splatností, odhalování nepoctivosti při vykazování, racionalizaci správy, eliminaci nadužívání péče ze strany poskytovatelů i pacientů atd. Všeobecná zdravotní pojišťovna prostě nemůže kumulovat deficit jako stát.

V něčem pomohl i stát - politici, neboť tito nemají v rukou jen příjmovou stránku, ale také mantinely pro výdaje. Jde o úhradové vyhlášky za zdravotní výkony a schvalování závěrečných účtů a rozpočtů pojišťovny. Je pak logické, že se i průběžně provádí bilanční redukce v jednotlivých segmentech, např. v bezpříspěvkové lázeňské péči, při krácení délky a počtu rehabilitačních procedur a jiné.

Doplatky za léky, zdravotní a kompenzační pomůcky jsou samostatnou kapitolou.

Proč jsem podrobněji popisoval tato fakta? Abych demonstroval, že odpoutání se od vlivu politiků na

správu peněz na důchody mimo státní rozpočet je iluzí. **To za druhé!**

Takže superúřad by hospodařil s penězi, ale parametry by stanovoval stát – politici zákonnými prostředky a prostřednictvím svých zástupců ve správních a dozorcích radách (včetně zástupců odborů, zaměstnavatelských svazů, důchodcovských organizací). Navíc, žádný zákon není definitivní, a to, co by bylo na začátku, není nedotknutelné. Realita i vůle lidí je tu vždy přítomná. Zdánlivě by to řešila stoprocentní privatizace a individuální smlouvy. Ale ani tyto nejsou nedotknutelné. Viz radikální zásahy státu ve stavebním a důchodovém připojištění a spoření. **To za třetí!**

I když se hovoří o přebytcích v takzvaném důchodovém účtu, jeho kumulativní saldo od roku 1996 je vysoce deficitní. Přispěly k tomu i nepromyšlené či naopak úmyslné legislativní změny.

Strašit lidi deficity je přece pro směřování radikální reformy živná půda. Na bedrech to mají politici, které však mají ve svých rukou voliči. Na nich je volba, kdo rozhodne o tom, zda bude reforma asociální a oseká historicky vzniklé nároky, nebo bude sociální a vybere ve prospěch vícezdrojového financování důchodů mezi výdajovými prioritami ve veřejných financích, případně z nových zdrojů. Zejména, když zanedlouho nepříznivý demografický vývoj sníží počet plátců a zvýší počet nároků. Dle mého názoru je dnes režim v mandatorních výdajích státního rozpočtu pro občany větší jistota kolektivního zajištění než peníze vyvedené mimo státní rozpočet a spravované institucí České republiky či v proměnách času nejistým kapitálovým bankovním sektorem. **To za čtvrté!**

Měl bych se také zmínit o některých úkolech, které by musela transformace státního pilíře vyřešit. Nejde totiž o žádné maličkosti!

Diskuse se vedou o uvolnění peněz z důchodového pojištění dnes směřované na pozůstalostní a invalidní důchody, které představují z pojištění 8 až 10 procent výdajů. Značným problémem jsou pak různé úlevy z placení pojistného (od nízkých příjmů přes stropy na odvody, zvláštní režim pro osoby samostatně výdělečně činné, prezidenta...). Dále pak, tak zvané náhradní či vyloučené doby, paušální minimální důchod, výchovné, pečovatelské, případně zvláštní důchodové kategorie bez jejich zvýšení pojistného... Prostě řada vzniklých nároků, které však nejsou kryty odvody, ale navyšují výdaje. Stát za tyto nároky, které stanovuje, neplatí ani minimum jako za státní pojištěnce do zdravotního pojištění. Přesto haraší s deficitem na důchodovém účtu, který takto způsobuje. Jak by se s tímto dědictvím vypořádal nový důchodový úřad?

Česká správa důchodového pojištění nespravuje důchodové pojištění v ozbrojených složkách. Údaje o policii, zpravodajských službách, armádě, vězeňské službě a celnících spravují příslušná ministerstva, ale své deficity překlápějí do společného důchodového účtu. Dokonce ministerstvo financí vybírá důchodové pojištění do své rozpočtové kapitoly, ale jejich nároky vyplácí České správě sociálního zabezpečení z kapitoly ministerstva práce a sociálních věcí. Kdo by tyto tajné registry vedl při změně?

Obrovská administrace a její náklady představují pro Českou správu sociálního zabezpečení i povinnosti v odškodňovacích zákonech a uplatňování vysokého počtu soudních exekucí na důchody. Také náklady za vedení nemocenského pojištění jdou na vrub důchodového účtu! Přibývá nároků, ale tyto se stále rozdělují ze stejného, vlastně menšího koláče. Jedni dostanou poměrově méně, jiní poměrově více, přesto tato supersolidarita nestačí a vzniká deficit. Proto znovu uvádím, že v této chvíli považuji diskuse o oddělení důchodového účtu od státního rozpočtu za složité, problematické, nereálné, nebezpečné. **To za páté!**

Nebylo by nakonec třeba přistoupit i k vyvolané transformaci sociálních dávek vyplácených Úřadem práce České republiky s výdaji nesouvisejícími se starobními důchody, které dnes zatěžují Českou správu sociálního zabezpečení, tedy důchodový účet?

Na nemocenské pojištění si už dlouho brousí zuby zdravotní pojišťovny. Snad by rády převzaly i invalidní důchody. A o zrušení pozůstalostních důchodů se již také vedou hlasité úvahy. Pak by novému důchodovému úřadu zůstala opravdu jen čistá správa starobních důchodů. Ovšem za dané situace s demografickým výhledem by šlo zřejmě o solidární rovný minimální důchod, jak ho v roce 2005 požadovala v první „Bezděkové komisi“ ODS. Zbytek ať si občané na vlastní riziko naspoří individuálně či za pomoci zaměstnavatelů u komerčních správců.

Tak to by byla reforma!

Ing. Miroslav Opálka

Mnoho let se snaží vládní politici a česká masmédia vyvolat v občanech naší země pocit, že by se měla Ukrajina stát co nejdříve členskou zemí Evropské unie a Severoatlantické aliance, protože je demokratickou zemí, ve které jsou všichni svobodní, lidská práva jsou bezvýhradně chráněna a všichni jsou si rovni.

Ukrajina ovšem takovou zemí NENÍ.

Od násilného státního převratu v roce 2014 dochází na Ukrajině k systematickému potlačování činnosti a zákazům opozičních stran.

Kritici současného režimu jsou vražděni, mučeni a vězněni po zinscenovaných soudních procesech.

Hlavní ukrajinská civilní kontrarozvědka SBU, která podléhá přímo Vladimíru Zelenskému a slouží k udržení jeho mocenské pozice, používá proti politickým odpůrcům režimu násilné prostředky.

Svoboda myšlení a svoboda projevu jsou potlačovány, veškerá média, vyjma prorežimních, byla umlčena. Činnost pravoslavné církve byla omezována a dnes je dokonce zakazována. **Ukrajina přestala být svobodnou a suverénní zemí a stala se nástrojem USA a Západu.**

Vyzývám proto česká veřejnoprávní i komerční média, aby konečně přestala sloužit zájmům administrativy Spojených států amerických a Severoatlantické aliance a objektivně informovala o skutečném politickém vývoji na Ukrajině od roku 2013.

- Aby informovala o porušování lidských práv na Ukrajině.
- Aby informovala o vraždách, mučení a věznění komunistů, antifašistů a kritiků nelegitimního prezidenta Vladimíra Zelenského.

- Aby informovala o násilnostech ukrajinské Teritoriální branné služby, při nucených odvodech mladých lidí.

- Aby informovala o intenzivním šíření nacistické ideologie a adorování Stěpana Bandery a Ukrajinské povstalecké armády.

- Aby informovala o bratřech Kononovičových, kteří jsou spolu s dalšími již několik let perzekuováni v rámci zinscenovaných politických procesů.

Na Ukrajině mám mnoho přátel a lidu Ukrajiny přeji skutečnou svobodu.

- svobodu bez pandemie nacismu,
- svobodu bez vlivu oligarchů,
- svobodu bez každodenního porušování lidských práv,
- svobodu bez umlčování kritiků režimu,
- svobodu bez Západem vydržované loutky, komedianta s diktátorskými sklony Vladimíra Zelenského.

Roman Roun

(Z vystoupení před ambasádou Ukrajiny v Praze 11.12.2024)

Vítězství Donalda Trumpa v USA povzbudí tvrdou pravicí všude – včetně Británie.

Zdůrazňuje pokračující krizi liberálního centrismu, který se uplatňuje daleko za hranicemi Spojených států a má své kořeny v dlouhodobém poklesu životní úrovně dělnické třídy v celém západním světě.

Výjimkou není ani Británie. Je maskována volebním systémem, který labouristům letos v létě daroval obrovskou většinu navzdory skutečnému poklesu získaných hlasů ve všeobecných volbách. Pokud jde o skutečnou podporu, největší volební posun loni v červenci neproběhl zleva od konzervativců k labouristům, ale zprava od konzervativců k „Reform UK“, která si zajistila přes čtyři miliony hlasů.

Čili tu není prostor pro samolibost ohledně vyhlídek pravice. Labouristé v současné podobě nemají dobré předpoklady k tomu, aby porazili vzbouřenou pravicí. Ta už má

třeba diplomaticky izolovat a labouristé musí cítit skutečný tlak na uznání palestinského státu a prosazení úplného zbrojního embarga vůči Izraeli.

To ale neznamená přehánění rozdílů mezi Trumpem a Joe Bidenem. Izrael už léta agresivně kolonizuje Západní břeh Jordánu s účinnou podporou všech amerických vlád. Trump je ochotnější vzdát se předstíraných slibů o vyhlídkách na suverénní Palestinu, ale pro Palestince

neudělal nic ani naoko.

Problémem je americký imperialismus, jemuž je třeba se postavit bez ohledu na to, kdo je ve Washingtonu u moci. To také znamená vzdorovat volání po větší evropské a britské militarizaci v reakci na obavy liberálních válečných štváčů z Trumpova domnělého nedostatku oddanosti NATO nebo z války na Ukrajině. Trumpovu neoblíbenost v Británii bychom měli využít k prosazení rozhodného rozchodu s Washingtonem a nezávislé zahraniční politiky.

To vše znamená znovu vybudovat masové hnutí za mír a socialismus.

Velké zisky labouristů ve volbách v roce 2017 na základě socialistického manifestu (*tehdy pod vedením Jeremyho Corbina, viz jeho projev v Praze na sjezdu Evropských socialistů - pozn. překl.*), které jsou nyní vyškrtuty z dějin, zůstávají jediným příkladem v posledním desetiletí, kdy se strana vzpírá trendu klesající podpory. Naděje, že „věci se mohou změnit a změní“, spočívala na jasné alternativní politické nabídce zahrnující veřejné vlastnictví a přerozdělování bohatství a na armádě aktivistů, kteří toto poselství předávají jedné komunitě za druhou.

Labouristé Keira Starmera nenabízejí ani jedno. **To jednoduše zdůrazňuje význam budování jednotné fronty zdola, sjednocování obrovského mírového hnutí v našich ulicích s dělnickým hnutím připraveným prosazovat a organizovat skutečnou ekonomickou alternativu.** Neschopnost tak učinit z pomýlené neochoty postavit se labouristické vládě umožňuje Starmerovi a Rachel Reevesové lpět na zdiskreditovaném tržním liberalismu, který je odmítán dalšími a dalšími voliči, a odsoudit Británii ke stejnému osudu, jaký právě postihl Spojené státy.

Redakční sloupek deníku KS Británie The Morning Star, 6. listopadu 2024, přeložil Vladimír Sedláček

Trump je zpět. Jak by měla reagovat britská levice?

v průzkumech pod 30 procent, je tedy na stejné úrovni jako toryové, kteří by tak brzy po svém historicky nejhorším volebním výsledku neměli kandidovat.

Vzbouřenou pravicí může porazit jen povstalecká, radikální levice. Červencové volby přinesly zisky i levici, když byli zvoleni čtyři zelení poslanci a pět nezávislých socialistů, z nichž čtyři stáli především na platformě opozice proti izraelské genocidě v Gaze.

To vše musí formovat naši reakci na Trumpovo prezidentství. **Ztráta podpory demokratů souvisela s jejich spoluúčastí na barbarské válce v Izraeli.**

Někteří liberálové se snaží vinit protiválečné kandidáty z rozštěpení „levicového“ hlasování. Strana napomáhající genocidě však není na levici. Vinu nenesou ti, kdo nesnesli hlasování pro Kamalu Harrisovou, ale demokratická administrativa, která dál vyzbrojuje a financuje izraelskou vraždicí mašinérii.

Trump je samozřejmě otevřenějším nepřítelem Palestinců než Harrisová. Otevřeně obhajuje politiku, proti níž demokraté oficiálně vystupují, například formální anexi většíny Západního břehu Jordánu Izraelem.

Britská vláda pravděpodobně odsouhlasí cokoli, co si Bílý dům přeje, takže to musí vzbuzovat ještě větší mobilizaci v solidaritě s Palestinou. Izrael a jeho podporovatele je

Novinář Vijay Prashad vysvětluje politická přeskupení, jež vedla k náhlému zhroutil režimu Bašára al-Asada v Sýrii.

Když 7. prosince 2024 povstalecké síly vedené Hajatem Tahírem aš-Šámem (Výbor pro osvobození Sýrie, HTS) obsadily hlavní město Sýrie Damašek, nastoupil prezident Sýrie Bašár Asad do letadla do Moskvy. Byl to konec vlády Asadovy rodiny, jež začala, když se v roce 1971 stal prezidentem Hafez Asad (1930-2000), a 53 let trvající vláda pokračovala od roku 2000 jeho synem Bašárem.

Výbor pro osvobození Sýrie vznikl ze zbytků syrské odnože al-Kajdy, Džabhat an-Nusrá (Fronta pro dobytí Sýrie) v roce 2017 a vedl ji emír (vůdce) Abu Jaber Shaykh a vojenský velitel Abu Mohammed al-Jolani.

Posledních sedm let byl Výbor pro osvobození Sýrie umírněný ve městě Idlib v severní Sýrii. V roce 2014 skupina veteránů al-Kajdy vytvořila síť Chorásán (vedenou náboženským vůdcem Samim al-Uraydim), jejímž záměrem bylo ovládnout město a islamistická hnutí. Během dalšího roku se al-Nusra pokusila vytvořit spojení s dalšími islamistickými silami, jako je Ahrar al-Sham, zejména pro správu města.

Ruská vojenská pomoc v roce 2015 pošramotila schopnost těchto skupin postupovat z Idlibu, což vedlo k formálnímu odtržení mnoha islamistů od al-Kajdy v roce 2016 a vytvoření Výboru pro osvobození Sýrie v lednu 2017.

Ti, kteří zůstali napojeni na al-Kajdu, vytvořili Hurras al-Din (neboli Strážci náboženské organizace). Do konce roku se Výbor pro osvobození Sýrie chopil iniciativy a stal se hlavní silou uvnitř Idlibu, převzal místní rady po celém městě a prohlásil, že je domovem syrské „Vlády spásy“.

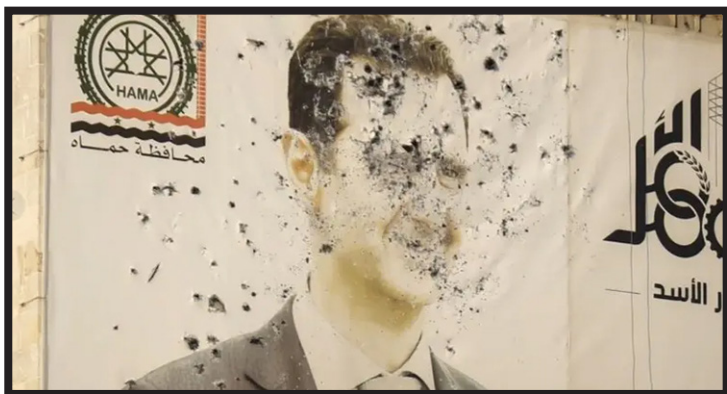
Když se začátkem roku 2020 syrská arabská armáda, vládní vojenská síla, přesunula směrem k Idlibu, Turecko napadlo syrský sever, aby bránilo islamisty. Tato invaze vyústila v rusko-turecké příměří v březnu 2020, které umožnilo Výboru pro osvobození Sýrie a dalším zůstat v Idlibu bez újmy.

Výbor pro osvobození Sýrie znovu vybudoval své řady prostřednictvím spojení s ozbrojenými silami podporovanými Tureckem a s bojovníky z celé střední Asie (včetně mnoha ujugurských bojovníků z Turkestánské islámské strany).

Operace „Odrážování agrese“, kterou Výbor pro osvobození Sýrie zahájil v listopadu 2024 s tureckou a izraelskou podporou, na nějakých 14 dní vyřadila dálnici M5 z Aleppa do Damašku. Syrská arabská armáda se před branami Damašku rozpuštěla a brány se otevřely bez velkého krveprolití.

Džihádistický "blitzkrieg"

Překvapivé vítězství bojovníků Výboru pro osvobození Sýrie předpověděli v listopadu iránské představitelé, kteří informovali Asada o slabosti obrany státu kvůli vytrvalým izraelským útokům na pozice syrské armády, izraelské invazi do Libanonu a válce na Ukrajině.

Když se iránský ministr zahraničí Abbás Araghčí setkal s Asadem v Damašku poté, co Aleppo padlo do rukou povstalců, Asad Araghčímu řekl, že nejde o porážku, ale o „taktický ústup“. To byla jasná iluze. Araghčí, který to věděl, Asadovi řekl, že Írán prostě nemá kapacitu na to, aby poslal nové vojáky na obranu Damašku. Asadově vládě bylo také jasně řečeno, že Rusové nemají nadbytečné kapacity na obranu vlády, dokonce ani ruské námořní základny v Tartusu.

Během tažení Výboru pro osvobození Sýrie proti syrské armádě ruský prezidentský vyslanec pro Sýrii Alexandr Lavrentěv řekl, že byl ve spojení s nastupující Trumpovou vládou, aby projednal dohodu mezi „všemi stranami“ ohledně syrského konfliktu.

Ani Rusko, ani Írán nevěřily, že Asadova vláda bude schopna jednostranně porazit různé rebely a odstranit Spojené státy z okupace východních ropných polí.

Jedinou cestou ven byla dohoda, což znamenalo, že ani Írán, ani Rusko nebyly ochotny vyčlenit další vojáky na obranu Asadovy vlády. Od roku 2011 izraelské letectvo udeřilo na několik syrských vojenských základen, včetně základen, které hostily iránské vojáky. Tyto úderly degradovaly syrskou vojenskou kapacitu zničením munice a materiálu. Od října 2023 Izrael zvýšil své úderly uvnitř Sýrie, včetně úderů na iránské síly, syrskou protivzdušnou obranu a syrská zařízení na výrobu zbraní.

4. prosince se setkali šéfové iránských ozbrojených sil (náčelník generálního štábu generálmajor Mohammad Bagheri), Iráku (generálmajor Jahjá Rasool), Ruska (ministr obrany Andrej Bělousov) a Sýrie (generál Abdul Karim Mahmúd Ibrahim), aby zhodnotili situaci v Sýrii. Diskutovali o přesunu ozbrojených složek Výboru pro osvobození Sýrie z Aleppa a shodli se, že s křehkým příměřím v Libanonu a oslabenými silami syrské vlády jde o „nebezpečný scénář“.

I když prohlásili, že vládu v Damašku podpoří, žádné konkrétní kroky neučinili. Izraelské útoky uvnitř Sýrie mezitím zvýšily demoralizaci uvnitř syrské armády, která nebyla řádně reorganizována poté, co v roce 2017 začala patová situace s povstalcem v Idlibu.

Když v roce 2015 vstoupilo do konfliktu v Sýrii Rusko, ruské vojenské velení trvalo na tom, aby syrská vláda již nepovolovala provládním miličním skupinám (jako jsou Kataeb al-Baas a Šabíha) nezávislou činnost. Místo toho byly tyto skupiny začleněny do čtvrtého a pátého sboru pod ruským velením.

Íránské důstojníky mezitím zorganizovali vlastní prapory syrských vojáků. Klesající ekonomická úroveň vojáků v kombinaci se zahraničním velením demoralizaci urychlila. Velkou část své historické moci ztratila dokonce i Republikánská garda, jejímž úkolem bylo bránit Damašek a zejména prezidentský palác.

Po roce 2011 neměla syrská vláda v žádném okamžiku kontrolu nad územím země. Již od roku 1973 Izrael obsadil Go-

lanské výšiny. V průběhu roku 2011 se pak Turecko zakouslo do pohraničí severní Sýrie, zatímco kurdské odbojové síly (YPG a PKK) vytvořily zónu podél syrsko-turecké hranice. Severozápadní Sýrii obsadili povstalci, mezi nimiž byl nejen Výbor pro osvobození Sýrie, ale také řada ozbrojených skupin podporovaných Tureckem.

Severovýchodní Sýrii okupovaly Spojené státy, které převzaly kontrolu nad ropnými poli. V této oblasti americké síly bojovaly proti Islámskému státu, který byl vytlačen jak ze severního Iráku, tak ze severovýchodní Sýrie, ale i nadále občas udeřil.

Mezitím vláda v jižní Sýrii uzavřela s povstalcí sérii kvapných dohod, které měly zajistit zdání míru. Ve městech jako je Busra aš-Šám, Dará, Houran a Tafas vláda nemohla poslat žádného ze svých úředníků.

Ta se stejně jako Idlib dostala pod kontrolu povstalců. Když se Výbor pro osvobození Sýrie přesunul na Damašek, povstalci na jihu povstali stejně jako povstalci na východním okraji země podél hranice s Irákem.

Ukázala se realita Asadovy slabosti.

Zisk Izraele

Jako by koordinovaně se izraelský premiér Benjamin Netanjahu vydal na okupované Golanské výšiny, které Izrael obsadil v Sýrii v roce 1973, a oznámil: „Toto je historický den v dějinách Blízkého východu.“ Poté řekl, že jeho vláda nařídila izraelské armádě vpadnout do nárazníkové zóny OSN mezi Izraelem obsazeným územím Golan a stanovišti syrské armády, která byla zřízena během příměří v roce 1974.

Izraelské tanky se přesunuly na venkov ve správní oblasti Quneitra a obsadily tamní hlavní město. Touto invazí byla tak zformována hranice mezi Izraelem a Sýrií, protože Izrael se přesunul několik kilometrů do Sýrie, čímž obsadil téměř celou délku hranice.

Během posledních dnů postupu Výboru pro osvobození Sýrie k Damašku poskytovala Izrael povstalcům leteckou podporu. Bombardovala vojenské základny a velitelství syrské rozvědky v centru Damašku. S výmluvou, že chtějí zničit skladiště zbraní, než se jich zmocní povstalci, Izraelci udeřili na základny, kde sídlila syrská vojska, a na zásoby zbraní, které mohla syrská armáda použít k obraně Damašku (to se týkalo i letecké základny Mezzah). Izraelští představitelé uvedli, že budou v těchto leteckých úderech pokračovat, ale neuvedli, na koho se hodlají zaměřit.

Izraelský útok na Sýrii se prohloubil během protestního hnutí v roce 2011. Když se boje mezi povstalcí a syrskou vládou rozšířily přes jižní Sýrii, poblíž izraelské hranice, začal Izrael pálit přes hranici na syrské síly.

Například v březnu 2013 vypálili Izraelci rakety na syrská vojenská stanoviště, čímž je oslabili a posílili povstalce. Na konci roku 2013 vytvořil Izrael divizi 210, zvláštní vojenské velení, které mělo zahájit střety podél izraelsko-syrské linie příměří.

Důležité je, že když předchůdce Výboru pro osvobození Sýrie a přidružená organizace al-Kajdá Džabhat an-Nusrá začaly dosahovat podél izraelské linie kontroly, Izrael na ně neudeřil. Místo toho Izrael zasáhl syrskou vládu sestřelováním proudových letadel syrského letectva a atentáty na vysoce postavené syrské spojence (například v lednu 2015 iránský generál Mohammad Alí Alláhdaí a koncem roku 2015 vůdce Fatahu Samir Kuntar). Bývalý tiskový mluvčí v Damašku mi řekl, že Izraelci fakticky poskytovali leteckou podporu pro útok Výboru pro osvobození Sýrie na hlavní město.

Budoucnost Sýrie

Asad opustil Sýrii bez jakéhokoli oznámení. Bývalí vládní představitelé v Damašku tvrdí, že někteří vysocí představitelé odešli s ním nebo odešli na iráckou hranici před pádem Damašku. Asadovo mlčení vyvedlo z míry mnoho Syřanů, kteří v zásadě věřili, že je stát ochrání před náporom skupin, jako je Výbor pro osvobození Sýrie.

Je špatným vysvědčením Asadovy vlády, že se jeho Republikánská garda nepokusila město bránit a že odešel bez jakýchkoli povzbudivých slov ke svému lidu.

Co se týče nové vlády, je země polarizovaná. Část obyvatelstva, kterým válka a sankce znehodnotily jejich způsob života, změny vítají a v ulicích oslavují novou situaci.

Širší kontext pro Blízký východ se jich bezprostředně netýká, i když v závislosti na izraelských krocích by se to mohlo změnit. Značná část je znepokojena chováním islamistů, kteří používají termíny znevažování nesunnitských muslimů, jako je *nusayriyya* (pro alavity, komunitu al-Assadovy rodiny) a *rawafid* (jako je početná šíitská populace v Sýrii).

Nazývání nesunnity muslimy ahl al-batil nebo „ztracenci“ a používání silně salafistického jazyka o odpadlictví a jeho trestu vyvolává strach mezi těmi, kteří by se mohli stát terčem útoků.

(Poznámka metéra: Salafismus je považován za nebezpečnou ideologii vedoucí k potlačení práv a svobod nevěřících. Jeho cílem je nastolení teokratické diktatury. Salafija je jedním z novodobých směrů islámu. Název pochází z termínu pro ctihodné předky víry, k nimž směřuje toto hnutí ve snaze po obrodě a očistění islámu od cizorodých novot a pověr.)

Takové sektářství je jen otevíráním rozporů, které se objeví téměř okamžitě.

Jak se nová vláda vypořádá s izraelským, tureckým a americkým vpádem na syrské území? Bude usilovat o získání této země zpět? Jaký bude vztah mezi syrskou vládou a jejími sousedy, zejména Libanonem? Vráť se miliony syrských uprchlíků do svých domovů nyní, když byl odstraněn základ pro jejich migraci, a pokud se vrátí, co je bude čekat uvnitř Sýrie? A centrálně, co to všechno bude znamenat pro pokračující genocidu Palestinců ze strany Izraelců?

Zda bude nová vláda schopna kontrolovat své síly motivované touto sektářskou ideologií, se teprve uvidí.

*Z britského deníku The Morning Star
přeložil Vladimír Sedláček*

(Vijay Prashad je indický historik, editor a novinář. Je členem autorského týmu a hlavním dopisovatelem Globetrotteru. Tento článek je přetištěný ze serveru „peoplesdispatch.org“.)

Sýrie je stát v jihozápadní Asii, řazený k zemím Blízkého východu. Hlavním městem je Damašek. Zemí protékají řeky Eufrat a částečně i hraniční Tigris. Sýrie na severu a severozápadě hraničí s Tureckem (822 km), na východě s Irákem (605 km), na jihu s Jordánskem (375 km). S Izraelem (76 km) sousedí na jihozápadě a s Libanem (375 km) na západě. Menší část západní hranice omývá Středozemní moře.

Dle odhadu z roku 2010 žilo v Sýrii 22,5 milionu obyvatel. V důsledku občanské války a s ní spojeného masového exodu poklesl počet obyvatel země do roku 2020 o pět milionů. V roce 2024 je počet obyvatel již asi 24 milionu.

Velkou část obyvatelstva představují sunnité. Významnou náboženskou menšinu tvoří šiité, především alavité, jejichž příslušníci mají ve státních orgánech a v neposlední řadě v armádě a policii dominantní postavení.

Etnickým složením je velká část Sýřanů arabského původu. Největší etnickou menšinou jsou Kurdové.

Moderní syrský stát byl od roku 1946 parlamentní republikou. Po vyhlášení nezávislosti následovalo několik vojenských převratů.

V letech 1971 až 2000 byl prezidentem Sýrie Háfiz al-Asad, po jeho smrti jej nahradil jeho syn Bašár al-Asad. Oba byli představitelé strany Baas, která si od vojenského převratu v roce 1963 udržovala dominantní politické postavení v zemi. Od března 2011 je Sýrie ztírána občanskou válkou mezi vládou Bašára Asada, rebely, kurdskými milicemi a Islámským státem. Do této války se zapojily také další země, především Turecko, Rusko, Írán, Spojené státy a leteckými útoky také Izrael.

V prosinci 2024 vláda Bašára Asada padla, poté co byla opozičními milicemi dobyta většina Sýrie včetně Damašku.

Sýrie se rozkládá na ploše 185 180 km². Celková délka hranice činí 2253 km; z toho na mořské pobřeží připadá 193 km. Většinu území vyplňuje vyprahlá pouštní plošina, půlená řekou Eufrat. Nejúrodnější částí Sýrie je středozemní pobřeží. Podnebí je suché.

Formálně má Sýrie demokratické republikánské zřízení, v praxi se však jednalo o autoritativní systém s politickou mocí soustředěnou do rukou jedné vládnoucí strany. Od roku

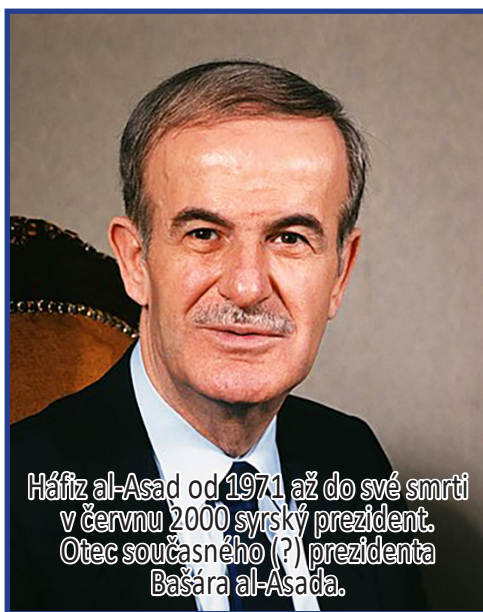
2012 má Sýrie novou ústavu, v níž jsou zakotveny demokratické prvky.

Lidová rada, syrský zákonodárný orgán, je volená na čtyři roky a má 250 členů.

V zemi existuje více politických stran, nicméně Baas má mezi nimi výsadní postavení.

Země o které se hovoří

Média jsou vlastněná státem a kontrolována ministerstvem informací. Kritika prezidenta, vlády, strany Baas a armády je zakázána, stejně jako kritika arabské strany v arabsko-izraelském konfliktu.

Háfiz al-Asad od 1971 až do své smrti v červnu 2000 syrský prezident. Otec současného (?) prezidenta Bašára al-Asada.

V zemi je praktikován trest smrti.

Země je rozdělena na 14 administrativních celků které se dále dělí na okresy. Hlavním městem je Damašek s asi 2,5 miliony obyvatel, je zároveň jednou z provincií.

Mezi největší města patří Aleppo (zhruba 3 000 000), Damašek, Homs (1 300 000) a Hamá (850 000).

Zemědělství tvoří výraznou složku ekonomiky Sýrie, zaměstnává zhruba 17 % obyvatel a stejný je jeho podíl na tvorbě HDP. Nejčastěji pěstovanými plodinami jsou pšenice, cukrová řepa, ječmen, kukuřice a čočka. Nejvýznamnější exportní plodinou je bavlna.

Na západě se pěstuje kvalitní tabák. Z ovoce a zeleniny jsou běžné rajčata, melouny, cibule a olivy. Důležitou zemědělskou aktivitou je chov dobytka, převážně ovcí a turů domácích, a dále velbloudů a drůbeže.

Průmysl se podílí na tvorbě HDP asi z 27 % a nejvýznamnější jeho částí je ropný sektor. Od roku 1995 klesá těžba ropy (zhruba 400 tisíc barelů denně).

Elektrina je čerpána hlavně z ropy a zemního plynu, ale vyrábí se i ve vodních elektrárnách na řece Eufrat.

Dalším významným průmyslovým produktem jsou fosfáty. Mezi méně významné těžební položky patří např. kamenná sůl, mramor, chrom, hořčík a bauxit. Průmyslová výroba je ze 40 % v rukou státu, který ovládá ocelárny, cementárny a výrobní hnojiv.

Pokud jde o výrobu energie, od roku 2002 Sýrie dosáhla soběstačnosti ve svých potřebách elektriny.

Většinu syrského obyvatelstva tvoří Arabové (90 %), následovaní významnou menšinou Kurdů (9 %). Mezi zbylými etnickými skupinami v Sýrii žijí Peršané, Arméni, Čerkesové, Turkmeni, Romové a Židé. Úředním jazykem je arabština.

Průměrná délka života je 74,6 roku. Gramotnost v zemi dosahuje zhruba 79 % (muži 86 %, ženy 73,6 %). Základní

vzdělání je povinné a bezplatné, trvá od šestého do dvanáctého roku.

Syrská vláda prioritně podporuje výuku řemesel, strojírenství a medicíny.

Ústava stanoví, že vzdělání je právem každého občana, povinným na základní úrovni vzdělání a bezplatným na všech úrovních. Většina Sýřanů studuje na státních univerzitách, z nichž nejstarší je Damašská univerzita.

Sýrie je sekulární stát a náboženským menšinám je v porovnání s dalšími zeměmi v oblasti zaručena velká míra svobody vyznání, v některých případech i omezené autonomie.

K 145. výročí narození jednoho z vůdců světového proletariátu Josifa Vissarionoviče Stalina ve fotografii

Stalin se narodil 21. prosince 1879 v gruzínském městě Gori. Studoval v pravoslavném semináři, později se dal do služeb revoluce.

Byl blízkým spolupracovníkem Lenina. Na fotografii v Gorkách v roce 1922.

Po smrti Lenina stál v čele strany.

Josif Stalin v roce 1945, kdy se stal vítězem druhé světové války.

Dívka pózuje vedle Stalinovy busty v moskevském parku. Generalissima mnozí obdivují jako silného vůdce s argumentem, že „tehdy nás svět respektoval“.

Stalinových pomníků v současném Rusku přibývá. Tento si postavil na zahradě svého soukromého domu

vzdáleném sedmdesát kilometrů od Petrohradu bývalý důstojník a nyní důchodce Vladimir Svjatov.

Stalin ve vedení země postupně realizoval plány na státem řízenou ekonomiku, kolektivizaci zemědělství a budování těžkého průmyslu.

Komunistická strana Ruska se dnes ke Stalinovi otevřeně hlásí. Fotografie je z 9. května letošního roku. Komunisté mají své zastoupení v parlamentu.

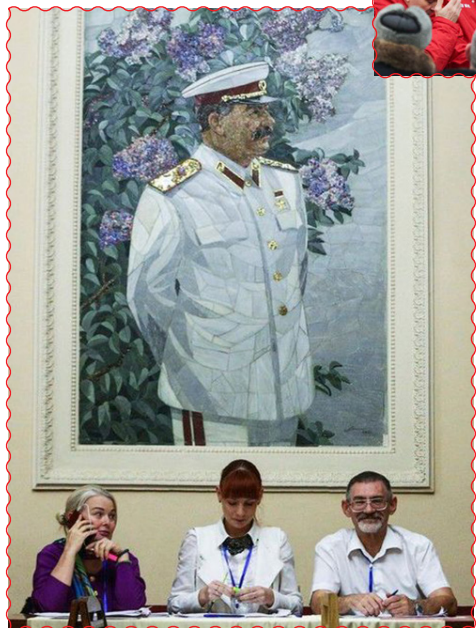

Příznivci Komunistické strany Ruska drží transparent s motivem Stalina na shromáždění u příležitosti 106. výročí Velké říjnové socialistické revoluce v Moskvě. Stalin se vždy hlásil k odkazu Lenina.

Pokládání květin ke Stalinově hrobu, Rudé náměstí v Moskvě.

Stalin v Kremlu v roce 1932.

Úředníci místní volební komise čekají ve Volgogradu na voliče ve volební místnosti během voleb gubernátora a rady oblasti. Nad nimi portrét Stalina Volgograd (původně Caricyn) se v letech 1925 až 1961 jmenoval Stalingrad.

Lidé před Stalinovou bustou ve Volgogradu, snímek z letošního února.

Rusové jsou přesvědčení, že se Stalin zasloužil o industrializaci a modernizaci země. A že se za jeho vlády výrazně zvýšila gramotnost a životní úroveň obyvatel. „Převzal nás s pluhem a zanechal s jadernými zbraněmi,“ zní známý slogan.

„Za Stalina byl pořádek,“ říkají dnes mnozí v Rusku.

Robert Kvítek odhaluje jméno za jménem celou strukturu moci v České republice, která je až na výjimky zcela odvislá od zahraničních zájmů, a v níž ve skutečnosti vládnou agenti cizí moci našeho současného fašistického protektorátu.

Když se na už tak drasticky cenzurovaných diskusních fórech mainstreamových platforem jako jsou Novinky nebo Seznam jen zmíní zločinecká organizace **ASPEN institut**, přichází okamžitě zásah cenzury. U příspěvku se v mžiku objeví oranžové okénko SPORNÝ OBSAH a pod ním naprosto příkladná ukázka dezinformace:

„Kontext: Aspen Institute je nezávislá platforma, na které se prostřednictvím veřejných konferencí, seminářů, workshopů či odborných diskusí setkávají představitelé politiky, byznysu, veřejných institucí, ale také osobnosti z oblasti umění, sportu či vědy. Cílem je rozvíjet mezioborovou spolupráci a přispívat k analýze a řešení globálních otázek. Aspen Institute není škola, nejde tedy nijak „vystudovat“ nebo „absolvovat“. Správní rada každého institutu se skládá z vůdčích osobností politiky, státní správy, podnikatelského a akademického prostředí, které chtějí přispět k rozvoji otevřené společnosti a podporují účastí její hodnoty.“

Ta poslední věta je zvláště důležitá. Vyplyvá z ní, že všichni ti slovní členové ASPENU, vůdčí osobnosti politiky, státní správy, podnikatelského a akademického prostředí, chtějí přispět k rozvoji „otevřené společnosti“ (viz „Open society“ psychopatického finančního zločince George Sorose). Tak to bychom měli. Vlastně je všechno v pořádku. A občan, který miliardářským korporátním médiím důvěřuje, může bez obav znovu a znovu volit tyto „osobnosti“ rozesetě napříč politickými stranami.

Co na tom, že ASPEN založil uprchlý „gauner“ Zdeněk Bakala (jak pravil kdysi ve sněmovně Lubomír Zaorálek)? Upekli to s „balkánskou řeznicí“ Madeleine Albrightovou. To je ta, co v pozici americké ministryně zahraničí naházela bomby na Srby. Asi jako příznačnou dáblou odměnu za to, že za německého protektorátu (to se ještě jmenovala Jana Křiblová) jí zachránili život. A následně na tom ještě vydělala majlant privatizací (kosovského) Telecomu a obchodem s válečným zločincem a masovým vrahem Hašimem Tačim. Vskutku případný hodnotový profil „morálního majáku“

uctívaného všemi nositeli odkazu posvátného Václava Havla.

Jsou všude

Málokdo si uvědomuje, že „osobnosti“ z ASPENU zasedají už dlouho v každé české vládě, ať pravicové nebo levicové,

ASPEN – prokletí České republiky

ASPEN ovládá politiku, média, kulturu i sport. Bakalova chobotnice a spojené mafie drží pod krkem všechny. Otazníky jen nad Babišem. Proč je Pavel na Hradě? Nevíme, nebo nechceme vědět?

a drží pevně otěže moci (a samozřejmě tím i hlavní penězovody): Aktuálně nejviditelněji prezident PePa 107, šéfka sněmovny Pekarová-Adamová, ministr vnitra Vít Rakušan z mafie zvané STAN a jeho stranický kolega čerstvě europoslanec Jan Farský (poté, co vystudoval v USA, jak udělat z EU superstát bez národních států), Pirát – donedávna pražský primátor, a nyní už „jen“ náměstek pro dopravu a hlava mafie ve zlatém dole Dopravního podniku – Zdeněk Hřib a spousta dalších.

A stejně málo si veřejnost uvědomuje, že členové ASPENU drží otěže moci v hlavních korporátních médiích – včetně České televize a rozhlasu. A že jsou tyto „osobnosti“ prominenty „kulturní fronty“. A že disponují mezi mládeží populárními „influencery“. Jejich společná mediální a politická „informační blokáda“ pak umožňuje, že jen málo lidí ví, že tato Bakalova úderka ovládá rovněž justici a státní zastupitelství.

A už vůbec netuší, že má zcela pod palcem ministerstvo zahraničí – a tím i zahraniční politiku České republiky. Může takové ministerstvo pracovat ve světě za české zájmy? Nebo primárně za zájmy ASPENU a jeho zahraničních sponzorů? Ostatně s bankovní sférou je to totéž. V podstatě bychom mohli dát na hranice naší zdevastované republiky trautenberský nápis „Tady je Aspenovo-Bakalovo“ – a nešlo by o pohádku pro děti.

Chobotnice se vším všudy

Přitom je to vpravdě zázračné. Chobotnice ASPEN institutu z pozadí ovládá v České republice úplně všechno. Všechny aspekty politiky, kultury, represivní moci – a má i monopol na vymývání mozků. Lidé stále častěji nechápavě kroutí hlavou, jak jsme se mohli, tak najednou ponořit do zkázy. A přitom jim nepříjde divné, že se vždy najednou u moci obje-

ví různé předtím zcela neznámé tváře, mnohdy podivné a kuriozní figury, které náhle zaujmou klíčové mocenské pozice, ačkoliv na své raketově nabyté funkce nemají ani vzdělání, ani zkušenosti, ani alespoň přirozenou inteligenci.

Jak se stane, že se „z neznáma“ vynoří prodávačka mobilů s věčně kokainově rozšířenými zorničkami Pekarová-Adamová, odstraní dokonce žraloka Kalouska z TOP 09 – a najednou je šéfkou sněmovny? Čím se tak zasloužil „Tchajwanec“ Miloš Vystrčil, že stanul v čele horní parlamentní komo-

ry? Odkud přiletěl Jan Lipavský, bizarní pirátský tlouštík s vizáží Barbory Škrlové?

Kdo způsobil, že najednou jsou tito „bezejmenní“ poslušní nemakačenkové denně vidět z obrazovek ČT, aby (po „demokratickém zvolení“ spolehlivě zkorumpovanou pražskou voličskou základnou) okamžitě začali s ustaranými obličeji prosazovat politiku proti zájmům naprosté většiny české veřejnosti – dokonce i včetně těch, kteří je zvolili?

Odpověď je na pět písmen: ASPEN. Zločinecká struktura, triáda, mafie a syndikát, o kterém se ani Al Caponemu nesnilo. Ani tento symbol mafiánství totiž neměl zastoupení úplně ve všech strukturách moci a klíčových postech pro ovládání veřejnosti.

Jsou to všechno upřímné a skvělé osobnosti, ony „elity“ kterým jde především o „hodnoty“, jak tvrdí (aspeňáčtí) faktcheckeři Novinek a spol.? Morální vzory, které by ani ve snu nenapadlo zneužít své moci ve prospěch zájmů (vedle bezprostředně osobních) svých zahraničních sponzorů podle diktátu ASPEN institutu?

Vlastně ano, o hodnoty jim jde, o tom žádná: o peníze a moc, o moc a peníze. Obojí mají – pokud poslušně plní zadání chobotnice, která je do postů dostala.

Prezidentská „lóže“

V dobách, kdy se tohle vše teprve tvořilo – a dehonestující nálepka „konspirační teoretici“ nebyla součástí fašistické propagandy „liberálních demokratů“ – pronesl později zavražděný prezident John F. Kennedy, v projevu (27. dubna 1961 v hotelu Waldorf-Astoria v New Yorku) tato prorocká slova:

„Po celém světě čelíme obrovským a nemilosrdným spiknutím, spoléhajícím se především na utajené finanční zdroje. Spiklenci rychle rozšiřují svoje sféry vlivu: Na infiltraci namísto invaze, na rozvraty

namísto voleb, na zastrašování namísto svobodného rozhodování, na noční guerilly místo armády. Je to systém, který přinutil obrovské lidské a materiální zdroje k vybudování těsně uceleného a vysoce výkonného mechanismu, který zahrnuje vojenské, diplomatické, zpravodajské, ekonomické, vědecké a politické operace. Jeho přípravy jsou skryté, nepublikované, jeho chyby jsou pohřbené a mimo hlavní titulky médií. Jeho odpůrci jsou umlčováni a ne uznáváni.“

Za Kennedyho se celá tajná struktura americké moci teprve vytvářela. A protože zřejmě naivně odmítl poslušnost, dopadl, jak dopadl (dodnes je dokonce i oficiální zpráva o vyšetřování atentátu Warrenovou komisí utajena). Také u nás to po „připravovaném“ popřevratovém Václavu Havlovi neměli američtí agenti hned snadné. Museli si počkat. Po nechtěném desetiletém prezidentství kennedyovsky vzpurného Václava Klause obsadil post na další dekádu vzpurný, přímo zvolený Miloš Zeman. Ale pak už se američtí agenti v pozadí ASPENU prosadili. Vlastně to šlo docela snadno.

Před volbou dalšího prezidenta nám byli českou televizí vedenou tehdy Petrem Dvořákem (ASPEN) představeni tito prefabrikovaní kandidáti – členové ASPENU: Petr Pavel, Danuše Nerudová, Marek Hilšer, Josef Středula, Tomáš Zima, Pavel Fischer a – Andrej Babiš. Abychom byli spravedliví – Babišovo členství je sporné. Na stránkách ASPEN institutu se sice na pár dní objevil jeho profil, ale po pár dnech byl smazán. A faktem je, že Andrej Babiš je obecně spíš terčem soustředěných útoků ASPENU (viz absurdní kauza Čapí hnízdo). Takže to zatím nechme otevřené.

Jediný kandidát prokazatelně nespjatý s ASPENem byl (dnes již zesnulý) Jaroslav Bašta nominovaný SPD. A proto samozřejmě neměl šanci. Takže nakonec – za šťastného hýkání prý antikomunistické „pražské kavárny“ jsme si „demokraticky“ zvolili komunistického prezidentčíka, někdejšího agenta vojenské rozvědky genštábu ČSLA č. 1066 (krycí jméno Pávek), samozřejmě člena ASPENU. Politruk poručík Troník z Černých baronů by podotkl: „Když oni ti šmejdi tak nějak teď stojí na naší straně barikády.“

Agenti ASPENU u moci

Nikoho asi neudiví, že signalizující premiér Petr Fiala (ODS) je aktivním členem ASPENU. Jinak by se tento všehoschopný náměsíčník nikdy premiérem nestal. První místopředseda vlády, již zmíněný „dozimetr“ Vít Rakušan (STAN), který ovládá všechny represivní složky státu, je samozřejmě rovněž člen ASPENU uprchlého

zločince Bakaly. Je to dokonalé: Kmotr mafie řídí vnitro, všechny úřady a policii. Proč to dělat složitě, že? Osvědčené fašistické řízení moci – svazek mafie a vlády – se přece už tak osvědčil Benito Mussolinimu v Itálii. Držme se velkých vzorů.

A pak už to pokračuje standardně, Marian Jurečka (KDU-ČSL) místopředseda vlády, ministr práce a sociálních věcí ČR, ASPEN. Již rovněž zmíněný Jan Lipavský, ministr zahraničí, ASPEN. Také šílená militantní chčiválka Jana Černochova přednášela na Výroční konferenci ASPEN institutu. Koho neprověří, nedostane se k moci. Výjimku tvoří jen čerstvě nahoru „vykopnutý“ Josef Síkela (samozřejmě Rakušanův STAN), který je pro změnu kádrem Světového ekonomického fóra Klause Schwaba (Velký reset).

A když už jsme se s čerstvým eurokomisařem Sikelou dostali k „eurosojuzu“, i tam nepřekvapivě vládne spolu se Sorošem Zdeněk Bakala. Členkou ASPENU je i fanatická eurokomisařka Věra Jourová (dříve ČSSD a ANO), obdivovatelka mezinárodního finančního zločince George Sorose, šílená bojovnice za větší cenzuru a totalitu. A také Alexandr Vondra (ODS), Dita Charanzová (původně ANO) – kolaborantka známá militantním zákazem českých vlajek na stolech europoslanců. A Tomáš Zdechovský (KDU-ČSL) či již zmíněný Danuše Nerudová a Jan Farský (oba pochopitelně STAN). A Ondřej Kolář (TOP-09, syn Petra Koláře z ASPENU, „porodníka“ prezidenta-agenta Pavla/Pávka).

Tito lidé v Bruselu nejenže pochopitelně nezastupují zájmy své vlasti, ale dokonce nezastupují ani bruselskou politiku. Jsou přímo spojeni se zájmy a financemi amerického Deep state (zbrojní a bankovní lobby vládnoucí USA, před níž tak varoval Kennedy), který stojí za syndikátem ASPEN a jejichž je Zdeněk Bakala průtokovým ohříváčem.

ASPEN od shora dolů

Horní komoru parlamentu, jak již bylo řečeno řídí malý-velký Tchajwanec Miloš Vystrčil (ASPEN), sněmovnu už zmíněná Markéta Pekarová-Adamová. To je ta, na jejíž „předsednické toaletě“ se vesele šnupe kokain, policie to zjistí – a nikomu to nevadí. Stačí v duchu ideologie ASPENU bojovat za válku proti Rusku do posledního Ukrajince, zaplakat z předsednického pultíku nad nutností svateb sodomitů (a tím i adopce dětí na hraní pro devianty) nebo za samostatnost Tchajwanu (uznaného OSN jako nedělitelnou součást území ČLR). A hle, paní Pekarová-Aspenová, která by se svou kvalifikací a „intelektem“ v normální společnosti nestačila ani na domovnici, je význam-

nou vládní političkou v jedné z nejvyšších státních funkcí.

Moc soudní a justiční reprezentuje v ASPENU nejvyšší státní zástupkyně Lenka BRADÁČOVÁ. Odborovou větev Josef Středula (předseda ČMKOS). Hospodářskou komoru donedávna Vladimír Dejtemijakoukolifunkci Dlouhý, zakládající člen ASPEN institutu. „Průzkumy veřejného mínění“ obstarává člen ASPENU Jan HARTL (zakladatel a majitel agentury STEM).

Kulturní fronta je Aspeňáky přímo prošípaná. Namátkou: Jiří MÁDL (protežovaný herec a režisér, proválečný fanatik, protagonista havlistických trapností jako „přemluv bábu“). Do Thu Trang (protežovaná bloggerka, blog ASIATKA). Anna Nguyenová (herečka v televizním odpadu z produkce ČT). Emma Smetana (dcera někdejší ultrasvazačky Moniky PAJEROVÉ, sestry Kateřiny Jacques-Pajarové, manželky ekoteroristy a někdejšího ministra životního prostředí Martina BURSÍKA z ASPENU, který zničil životní prostředí a okradl daňové poplatníky stamiliardovým solárním byznysem. Agnieszka Holland (prominentní režisérka sponzorovaná ČT). Jiří Fajt (někdejší ředitel Národní Galerie, umělecký kurátor v Drážďanech, kam byl unesen český korunovační kříž). Yemi A.D. tanečník a choreograf. Proč právě on byl kandidátem na cestu do vesmíru? ASPEN. Ale i Tatiana Gregor Brzobohatá, ano, i naše krásná Miss World 2006 je členkou ASPENU.

A co výroba veřejného mínění?

Jan Klesla (zástupce šéfredaktora, Lidových novin a ministerský zavaděč AI totality). Filip ROŽÁNEK (Bakalovy Hospodářské noviny a Český rozhlas). Jiří PEHE (navíc i člen dalšího zločineckého kartelu Bilderberg club). Luboš PALATA (prominentní novinář, MF DNES a Deník), Lukáš Kovanda (prominentní „odborník“ ČT na ekonomiku). Ly Dang (Vietnamský magazín, EU parlament).

Jak jinak, též Olga Lomová, zkrachovála sinoložka, prominentní „odbornice“ České Televize na Čínu (projekt SINOPSIS sponzorovaný SOROSEM). Tomáš HÜLLE (rovněž samozvaný odborník ČT na pomlouvání Číny, dojič státního rozpočtu v neziskovkách). Roman Joch, odborník ČT na neoconský „konzervatismus“. Tomáš KLVÁŇA (placený americký aktivista a zbrojní lobbyista, NY univerzity Prague). Daniel Kroupa, fanatický havlistický neocon (otec novinářů Janka Kroupy a Mikuláše Kroupy) či Tomáš Etlzer (známý svými sprostými alkoholickými výpady proti všem „třídním nepřátelům“ na sociálních sítích, zejména těm, kteří nechápou zážné vakcinační

a válečné zítřky České republiky pod vedením ASPENU).

Ten výčet není ani zdaleka úplný. Pro zajímavost snad ještě připomenou několik jmen známých osobností – o kterých jistě ještě uslyšíme. Jan Hamáček, Robert Plaga, Jana Maláčová, Karel HAVLÍČEK, Adam Vojtěch, Jakub Kulhánek a další – nepochybně ještě neřekli své poslední slovo, neboť jsou všichni významnými členy Bakalova ASPENU.

A tady se v kruhu vracíme k Andreji Babišovi – a jeho spíše nepravděpodobným členstvím. Vždyť kolik z nich ho podrazilo, nebo ještě podrazil? Pro koho pracovali lidé jako Jourová, Charanzová nebo Telička v ANO? Pro Babiše nebo pro Bakalů? Nikdo nemůže sloužit dvěma pánům. U ASPENU mají jistotu, že o ně bude postaráno. V politické straně nikdy tato jistota není.

Babiš se zřejmě vzhledem ke svému majetku, cítil dostatečně silný – a málo scházelo, aby se ocitl „v teplácích“. Anebo ASPEN dostatečně nahradilo jeho „pokleknutí a políbení prstenu“ v centrále CIA v americkém Langley? To uvidíme zřejmě už brzy, až za rok převezme opět moc (doufejme, že současně opět nevypukne další vakcinační tyranie, v níž se tak osvědčil).

Můžeme si za to sami

Stále přemýšlím, proč tak velká část české veřejnosti stále dokola volí prefabrikované kádry ASPENU? Nemají ti lidé vlastní vůli? Lze jim mocí korporátních médií vnutit kohokoliv? Nebo opravdu nevědí, že všechny klíčové pozice moci ovládá jedna organizace řízená a sponzorovaná ze zahraničí? Nepřipadá jim divný ten fanatický „faktchecking“ mainstreamových médií se články zatajujícími či bagatelizujícími totální vliv tohoto syndikátu, který je přitom zjevný na první pohled?

Vždyť i největší hvězda factcheckingu a „boje proti dezinformacím“, Bob Karous je též členem ASPENU. A samozřejmě i Eva Romančevová, hlavní koordinátorka „antidezinformačního“ vnitřního Centra proti hybridním hrozbám CHH, které nás všechny svině (viz Foltýn) a blbečky (Černochová), prostě nepodvojené živly, kontrarevolucionáře a vnitřní nepřátele, kteří nesouhlasí s válkou či biometrickým šmírováním nebo povinnou vakcinací, pěkně po STBácku jako členka ASPENU „rozpracuje“?

Výjimečně se v tomto shodnu s Johnem Bokem: „Ten zmetek Bakala a jeho žena. A proto to celé někam směřuje. V Aspen Institutu jsou politici ze všech stran. Ti, co se spolu v parlamentu hádají, jsou členy Aspenu. Jde o elitní spolek lidí, kteří by v normální společnosti byli křupani. A teď jsou z nich politici a diplomaté.“

Jak pravil velkolepý americký komik a spisovatel George Carlin v jednom ze svých legendárních výroků:

„Je to velký klub a vy v něm nejste.“

Tak dopadne národ, který si bez odporu nechá ukrást vlastní zemi. Ať už vědomě nebo kvůli apatii a nezájmu o věci veřejné.

Ostatně, není to zase nic tak nového. Už Platón napsal:

**„Nakonec vám budou vládnout ti nejneschopnější z vás.
To je trestem za neochotu
podílet se na politice.“**

Robert Kvítek

Členové ASPEN institutu z ČR

Zdroj: <https://dobrydencesko.cz/kdo-je-clenem-aspen-institutu-z-ceske-republiky/>

1. Andrej Babiš - (Profil byl vymazán v roce 2021) a nacházel se na této adrese <https://www.aspeninstitutece.org/people-profile/andrej-babis/>. Ale díky Wayback Machine, programu, který systematicky prochází Weby za účelem vytvoření indexu dat a pak je archivuje, se můžete podívat na člena Aspen institutu Andreje Babiše zde: <https://web.archive.org/web/20201208201009/https://www.aspeninstitutece.org/people-profile/andrej-babis/>

2. Jan Hamáček - <https://www.aspeninstitutece.org/people-profile/jan-hamacek/>

3. Ondřej Kundra - (redaktor, týdeník Respekt) <https://www.aspeninstitutece.org/people-profile/ondrej-kundra/>

4. Karel Havlíček - <https://www.aspeninstitutece.org/people-profile/karel-havlicek/>

5. Petr Pavel - generál - <https://www.aspeninstitutece.org/people-profile/petr-pavel/>

6. Danuše Nerudová - <https://www.aspeninstitutece.org/people-profile/danuse-nerudova/>

7. Dita Charanzová - europoslankyně za ANO, <https://www.aspeninstitutece.org/people-profile/dita-charanzova/>

8. Alexandr Vondra - <https://www.aspeninstitutece.org/people-profile/alexandr-vondra/>

9. Markéta Pekarová - <https://www.aspeninstitutece.org/people-profile/marketa-adamova/>

10. Vít Rakušan - <https://www.aspeninstitutece.org/people-profile/vit-rakusan/>

11. Josef Středula - Středulu ještě donedávna (2022) bylo možno nalézt v Aspen institutu tady na tomto odkazu: <https://www.aspeninstitutece.org/people-profile/josef-stredula/>. Z neznámých důvodů z Aspen institutu zmizel, ale díky superarchivu je přístup zde na tomto odkazu: <https://web.archive.org/web/20201127021837/https://www.aspeninstitutece.org/people-profile/josef-stredula/>

12. Pavel Fischer - <https://www.aspeninstitutece.org/people-profile/pavel-fischer/>

13. Adam Vojtěch - <https://www.aspeninstitutece.org/people-profile/adam-vojtech/>

14. Jan Farský - <https://www.aspeninstitutece.org/people-profile/jan-farsky/>

15. Michael Žantovský - <https://www.aspeninstitutece.org/people-profile/michael-zantovsky/>

16. Vladimír Dlouhý - <https://www.aspeninstitutece.org/people-profile/vladimir-dlouhy/>

17. Jan Lipavský - <https://www.aspeninstitutece.org/people-profile/jan-lipavsky/>

18. Emma Smetana - moderátorka, <https://www.aspeninstitutece.org/people-profile/emma-smetana/>

19. Michaela Bakala - (Bakalova manželka) <https://www.aspeninstitutece.org/people-profile/michaela-bakala/>

Zdroje: Wikipedie; Protiproud; <https://www.aspeninstitutece.org/speakers/>; https://www.aspeninstitutece.org/people_tags/aspen-annual-conference/; https://www.aspeninstitutece.org/people_tags/cz/; <https://jckr.kscm.cz/cs/aktualne/aktuality/aspen-prokleti-ceske-republiky-ovlada-politiku-media-kulturu-i-sport-drzi-pod>

